

Lan Khai

Cái hột mận

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Hồi 1](#)

[Hồi 2](#)

[Hồi 3](#)

[Hồi 4](#)

[Hồi 5](#)

[Hồi 6](#)

[Hồi 7](#)

[Hồi 8](#)

[Hồi 9](#)

[Hồi 10](#)

[Hồi 11](#)

[Hồi 12](#)

[Hồi 13](#)

[Hồi 14](#)

[Hồi 15](#)

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 1

Sum vầy mấy lúc tình cờ
Chẳng qua bên gối một giờ mộng xuân.
Giận thiếp thân lại không bằng mộng.
Thôi gần chàng bên Lũng Thành Quan.
Khi mơ những tiếc khi tàn,
Tình trong giấc mộng muôn vàn cũng không!
Nguyễn Thị Diễm

Trong vườn hoa đình quan Thái sư chí sĩ Phạm Cự Lượng Tướng công -
khuất sau dải tường đá ong rêu phủ - Không khí lúc nào cũng dịu dàng và sự
nước hương thơm. . .

Những khóm liễu mo màng, những gốc đào cô kính, những cụm hải đường,
tầm xuân, thược dược in bóng dưới gương hồ.

Ngồi trên các đầu cột trụ hoặc đuôi nhau trên các mái lầu cong, những cặp kỳ
lân, những đôi phượng sứ phản chiếu nắng xuân thành những tia lửa cầu vòng chói
lọi

Đàn bướm ngũ sắc tung bay...

Con hoàng oanh, chiếc thoi vàng thấp thoáng trong tơ liễu biếc, véo von ca
khúc xuân tình. Tiếng hót của chim, phản chiếu cái tiếng gọi thiết tha của một linh
hồn lẽ bạn ấy, khiến nổi lòng của Bội Ngọc càng náo nùng...

Nàng ngồi dựa bao lan hiên Lâm Thúy và im lặng hăng trống canh, ủ trong
khóe hạnh cả một nỗi buồn sâu thẳm...

Chợt nghe Oanh kêu, Bội Ngọc thở dài, nhìn lơ đãng cảnh hoa viên đầy bóng
râm và ánh nắng, đầy hương thơm và muôn tiếng mơ hồ của tịch mịch.

Bội Ngọc là con gái một của Phạm Thái Sư.

Sinh trưởng ở một gia đình sang quý vào bậc nhất nhì trong nước. Bội Ngọc,
từ nhỏ, chỉ biết những nâng niu chiều chuộng, những hương xạ ngọc ngà với tất cả
sự thỏa thuê do địa vị.

Hơn thế nữa, Bội Ngọc còn có mới nàng cả một áng thanh xuân đầy ước hẹn
và một nhan sắc tuyệt trần gian.

Phải, ai còn không biết tiếng Bội Ngọc là hoa khôi của thời đại?

Mà, trên gương mặt thiếu nữ, cái nó khiến người ta chú ý nhất tức là cái màu da hồng lấy, nõn nà, như màu cẩm thạch.

GÒ má nàng hơi cao, cái cằm nàng hơi lẹm, cặp mắt nàng dịu dàng, trong lặng và làn môi thắm luôn luôn như ngậm nét buồn càng khiến cho dung mạo ấy có một vẻ trinh tĩnh u nhân

Đối với đục vọng phàm trần, nhan sắc của thiếu nữ có khi băng tuyết, xa xôi quá Nhưng, đối với những mắt xanh lục loài trong thế tục, đó lại là một vẻ đẹp khó lòng quên, mặc dầu chỉ khi nó thoáng qua giây phút, như cái bóng mộng mong manh .

Nàng vận một áo gấm ngắn rộng tay màu hồ thủy, vạt lắn trong những nếp xiêm là riêm rúa, bó chần lấy lưng ong bằng một sợi kim tuyến có tua dài.

Y phục nghệ thường ấy khiến nàng, mỗi khi cử động, chập chờn như con bướm lượn trong hoa.

Đối với một người như Bội Ngọc, cuộc đời phải là một bài thơ dệt bằng những ước vọng muôn màu.

Vậy mà, trái lại, nàng đã ủ trong khóe mắt cả một nỗi buồn sâu thẳm? ...

Vậy mà, cùng buổi sớm xuân hôm ấy, nàng âm thầm, ủ rũ trong khi cả tạo vật tươi vui

Thỉnh thoảng nàng, khẽ nâng mảnh khăn điều thắm cạn giọt châu đọng sau diềm mi mắt. Cử động ấy cho ta được thoáng trông bàn tay nàng, nó là cả một công trình mỹ thuật, với những ngón búp măng trắng nõn, với những móng thon thon kiêu hạt hạnh, bóng như những mảnh ngọc màu hồng.

Nhưng, vì sao Bội Ngọc buồn?

Là vì, đã sáu tháng nay, cuộc đời êm đẹp của nàng bỗng trở nên một khúc tương tư, rồi một bài ly hận.

Đã sáu tháng nay, giữa hôm lễ thọ Phạm Tướng công...

Ngài vốn là đệ nhứt công thần của Đại Hành Tiên đế nên, mặc dầu Ngài đã về chí sĩ, vua quan trong Triều vẫn một niềm trọng vọng. Hôm lễ thọ Phạm Thái sư, bởi thế, các vương hầu khanh tướng đều khắp mặt lại mừng.

Từ quá giờ Ngọ hôm ấy, bao nhiêu ngựa xe võng lọng mà Kinh thành Hoa Lư có thể có được đều dồn lại trước Hầu Môn, bao nhiêu trâm hót hoa bào đều hện nhau khoe đẹp phô tươi với cỏ hoa trong Tướng phủ, bao nhiêu nhạc khí cùng đồng thanh cử khúc sinh ca làm rộn rịp bầu không khí bình nhật êm đềm như cửa một nơi tĩnh thất.

Thế rồi, giữa khi ngoài khách đường diển ra cái cảnh yển diên hoa lệ. Phạm thái sư khẽ lẳng vào tư thất và truyền gọi tiểu thư. Ngài âu yếm cầm tay con gái, dắt nàng lại sau bức rèm hoa đoạn trở một thiếu niên tân khách uy nghi như một vị thiên thần.

- Tứ trạng Quân chế Chi huy sứ Lý Công Uẩn kia sẽ là giai tề của lão !

Câu nói khiến Bội Ngọc thẹn thùng cúi mặt. Nàng thẹn. Nhưng, cũng từ lúc ấy, tấm lòng xuân thắc mắc vương tơ...

Nàng bắt đầu mất hết sự yên tĩnh của tâm hồn: Gương mặt Lý Công Uẩn luôn luôn theo dõi nàng như một ám ảnh...

Tình yêu, một khi có đủ thì giờ và sự nhà rồi, thường trở nên một sức mạnh tàn phá không ngờ.

Mãi ngày, Bội Ngọc ẻo lả đi chẳng khác cây non thiếu ánh sáng, nàng cố vui mà chẳng thể vui. Các tiêu khiển hàng ngày không những không đem cho cặp môi phai cái nụ cười vô tư lự của tuổi trẻ mà càng khiến tấm lòng nàng đã héo hon vì khát vọng càng thêm nung nấu.

Tuy vậy, Bội Ngọc, mãi đến lúc này, chẳng qua bắt đầu ném những kẹo kuột tuy hun đốt mà say sưa ái tình.

Nàng thực đau khổ mới từ hôm đạo sắc chỉ tàn sát những người họ Lý ban hành .

Nguyên nhân sự tru lục hãi hùng ấy lại chỉ là giấc mơ vô nghĩa lý:

Một đêm kia, vua Ngọa Triều mộng thấy mình ăn một quả lê mà lạ thay? Cái hột bên trong lại là cái hột mạn.

Lẽ tất nhiên quan giải mộng được vời vào bệ kiến. Rồi, chẳng rõ thù riêng hay cốt làm to chuyện để hót vua, quan lớn đoán ngay rằng cứ theo điềm gỡ nọ, ngôi nhà Lê sẽ mất về họ Lý.

Ngọa Triều Hoàng đế nổi giận lôi đình và tức khắc gián chỉ tru di quân bạn nghịch chẳng kể là oan hay không, bắt luận kẻ bị thảm hình Ở địa vị nào trong xã hội.

Đạo sắc chỉ viết bằng máu ấy, như một cơn bão, ném tung sự khủng bố xuống đầu lê dân đã ngắc ngoải dưới chính sự hung tàn.

Mà, riêng phần chàng, Công Uẩn chắc chắn sẽ phải chi acái số phận của biết bao kẻ hàm oan, bởi lẽ chàng cũng thuộc dòng họ Lý.

Bội Ngọc tê mê vì tuyệt vọng. Càng tuyệt vọng, thiếu nữ càng cảm thấy đời nàng chẳng thể nào toàn vẹn được một khi Công Uẩn sẽ không còn. Nàng đã liều

cầu khẩn phụ thân để ngài cố vận động thử xem có cứu được chàng không. Phạm Thái sư chỉ thờ dài gạt nước mắt: Ngài đã nhiều phen được hiểu rõ tấm lòng sắt đá của Ngô Triều Hoàng đế.

Thế là từ hôm ấy, cuộc đời thiếu nữ trở nên một cực hình. Nàng tê mê đau khổ không bút nào tả xiết: mỗi hơi thở của nàng là một tiếng xé ruột; mỗi giọt nước mắt của nàng là một giọt máu đào; mỗi tiếng động của tim nàng là cả một tiếng ca trường hận.

Cảnh vật xung quanh nàng tươi thắm bao nhiêu lòng nàng ủ ê bấy nhiêu; muôn vật rộn rịp chùng nào, nàng thấy quạnh hiu chùng nấy.

Chiều đến, hễ trong nhà vừa đỏ ánh đèn, Bội Ngọc đã lui vào phòng khuê và ních chặt cửa lại. Nàng chẳng kịp trút bỏ áo xiêm, nằm lăn ra trên nệm thúy; gương mặt vùi dưới mái tóc óng như mây.

Nàng yên lặng rất lâu, tựa hồ đã ngủ kỹ. Nếu, thỉnh thoảng những tiếng thỏn thức chẳng làm cho vai nàng rung động . . .

Bội Ngọc khóc suốt đêm, khóc ngấm ngấm trong tĩnh mịch, khóc mãi tới khi sự mệt nhọc về gân sáng khiến nàng thiếp đi.

Lúc này, mộng tưởng của nàng chắc cũng chẳng vui bởi những tiếng thờ dài vẫn luôn luôn thoảng lọt qua mớ tóc thơm mùi xạ...

Bức rèm hoa sịch động: Vân Hương Ở ngoài về.

- Kính bẩm tiểu thư, vẫn chưa ai rõ âm hao gì về Lý tướng quân hết. Chỉ có vừa rồi, lính phòng thành vác lao đi rao khắp phố rằng: đúng Ngọ hôm nay, đức Hoàng đế sẽ ngự thuyền ra xem trầm hà bọn tội phạm.

Bội Ngọc đứng phất dậy; sắc mặt nàng tái đi.

- Trầm hà?

- Bẩm vâng. Các tội nhân hiện đã phải đóng cũi?

Bội Ngọc rên ai oán:

- Trầm hà ? . . . Trời đất ơi ? . . .

Nàng ngã ngồi xuống kỷ bạch đàn ngây ra như người mất vía.

Ngoài vường hoa, con oanh vàng vẫn véo von ca nốt khúc xuân tình.

Bỗng, một ý định làm cho Bội Ngọc như pho tượng vô hồn, hoạt động hẳn lên. Sắc mặt nàng đỏ bừng; hai mắt nàng sáng quắc.

- Vân Hương, giờ nào rồi?

- Bẩm giờ ty.

Thiếu nữ khẽ nói bằng một giọng mê sáng:

- Giờ ty rồi ? Chỉ còn một giờ nữa. . . Vân Hương, ta muốn thấy chàng một lần nữa, trước giờ ly biệt cuối cùng.

A hoàn ngần ngơ nhìn thiếu nữ? Sự táo bạo của nàng thực phi thường. NÓ toan lựa nhời can gián vì, ngoài những nguy hiểm mà sự liều lĩnh của Bội Ngọc có thêm đem lại cho nàng được, nó e nàng không giữ nổi yên tĩnh trước cảnh tượng thương tâm.

- Ta bảo mày có nghe tiếng không mà đứng ý ra đây?

Giọng gắt gỏng của Bội Ngọc khiến Vân Hương sợ hãi. Phục tùng, nó quỳ xuống và khẽ xâu hài phượng vũ vào chân nàng, hai bàn chân nhỏ nhắn; gót thắm như son.

NÓ sửa lại cho Bội Ngọc những nếp áo xiêm nhẵn; xoa lên hai gò má nàng một lớp bụi phấn hồng; vắn lại búi tóc mây lỏng lẻo...

Xong ngần ấy việc, Vân Hương vội chạy đi tìm bọn gia nhân để báo cho chúng biết cái ý định hải hùng của Bội Ngọc.

Dinh Phạm Thái sư Ở kề bên tả ngạn sông Nho Quan nên, chỉ một lát sau, Bội Ngọc đã từ trong rặng cỏ từng bước xuống chiếc thuyền hoa chực sẵn dưới mấy bậc đá xanh rêu. . .

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 2

Đất bằng bồng rập chông gai. . .

ôn như Hầu

Tin báo về cuộc trảm hà những người họ Lý như một tiếng sét, nổ tung giữa bầu trời yên lặng của Kinh thành.

Trăm họ bàng hoàng náo loạn. Sau cùng, bị cưỡng lôi bởi tính cách phi thường của cuộc tàn sát không tiền khoáng hậu. Dân gian ùa nhau đi xem, nhân tiện để được thấy rõ mặt ông vua, mà ai nấy khiếp hơn tất cả các ôn hoàng dịch lệ.

Phố xá trong thành mỗi lúc một thưa vắng trong khi các đường chạy thẳng ra bên sông trở nên những thác người cuộn cuộn chảy... Lẫn trong đám thường dân

đổ bộ, ngựa xe các nhà quyền quý nối nhau như những vật nổi lập lờ...

Một sự náo nhiệt, không thể tả, cũng lúc ấy, diễn ra trên mặt sông Nho Quan: nghìn vạn chiếc thuyền đủ các hạng và các kiểu - từ những nan tre mỏng mảnh đến những chiến hạm hình thủy quái và những hoa thuyền rực rỡ - chen chúc nhau, khiến cho dòng nước, bị khuấy lộn, bị vỡ nát, sủi bọt trắng ngầu...

Bọn lái thuyền vừa giữ díp cho đàn em bơi vừa hét chõ sang thuyền bên cạnh để cướp đường. Mỗi lần xảy ra sự đụng chạm tất nhiên không tránh được thì từng mớ bơi chèo lại dựng lên tua tủa, đập nhau chí chát và, đồng thời, những câu văng tục, những lời chửi rủa nổi ồn ào như vỡ chợ. . .

Tuy vậy, chẳng ai thèm muốn để ý đến việc lôi thôi có tính cách bình dân ấy. Đoàn thuyền vẫn cái xuôi cái ngược, tung tăng trên muôn lớp sóng lập lờ như dòng bạc chảy.

Ngồi trong khoang, giữa đám đệm nhung lam thêu chỉ bạc. Bội Ngọc hồi hộp nhìn qua bức rèm the . . .

Phong cảnh dọc hai ven sông là một cái khung rất thích hợp với sự huyền ảo trăm màu trên sóng nước; phủ đệ các công khanh, cửa nhà của hàng phố kế tiếp nhau, ẩn hiện trong bóng mai, hạnh, liễu, tùng. Nhỏ cao hơn hết là những nóc điện đài nội phủ, nặng trĩu rồng leo. Lầu Ngọ Môn, uy nghi và hùng tráng, sừng sững dưới bóng lá cờ đại sắc vàng. Tự đấy, chiêm trống điểm giờ thỉnh thoảng khua vang, gieo xuống tâm hồn chúng một cảm giác hãi hùng mơ vẩn. . . Tít tắp đằng chân mây, dải núi xa in nét thiên thành trên nền vàng nhạt.

Nhưng Bội Ngọc, lúc ấy thờ ơ với cảnh vì tâm hồn nàng còn bận với ước vọng điên rồ: được thấy Công Uẩn là được thấy chàng thoát nạn...

Ngàng truyền thủy thủ tiến sát đến bên rặng thuyền chiến đóng ngang sông, nơi mà Đức vua sẽ ngự xem các tội phạm phải chìm nước. Nhờ có hiệu lệnh trong Tướng Phủ. Ý muốn của Bội Ngọc không đến nỗi bị ngăn cản; nàng sẽ được thấy rõ tận bi kịch sắp diễn ra để thoả sự giận hờn quái gỡ của bạo chúa.

- Vô lý thực ? Dem sự tang tóc của bao nhiêu nhà, đem sinh mệnh của bao nhiêu người đổi lấy chút thoả lòng của một kẻ hung ác...

Bỗng, nàng bỏ dở ý nghĩ tiếng trống long phụng, vắng lại từ phía thượng lưu sông, khiến Bội Ngọc xúc động, lắng tai nghe...

Bách tính xỉ xào:

- Đ ạo Ngự ? . . . Đ ạo ngự đã tới ? . . .

Chẳng ai bảo ai, tự nhiên các thuyền bè giạt cả vào hai bên lợi nước, sự huyền

náo vụt tan đi. Một cảm giác hồi hộp rơi nặng xuống đầu quần chúng.

Vân Hương run tay cuốn rèm. . .

Bội Ngọc, vương hấn mình ra ngoài bao lan thuyền, ngóng đợi...

Trống chiêng gằn mãi lại rồi cờ quạt hiện ra nhuộm đỏ khúc sông xanh.

Một cái rúng mình chạy lướt trên ức vạm linh hồn hoảng sợ.

Một mớ tiếng âm âm, để gào sự oán cừu hơn là để tỏ lòng kính mộ, làm rung rinh bầu không khí xuân tươi . . .

Đạo ngự đã rất gần; ai nấy đã nhìn rõ:

MỒ đầu là những cờ bát quái, cờ ngũ hành, cờ tuyết mao, cờ long hổ, phát phối như đàn bướm.

Thứ nhìn là các trống nhón, trống con, bát bửu, lộ bộ, nom chóa lòa, nghe rần rộ, làm rạo rực cả tâm hồn.

Một đại đội Ngự lâm quân, dàn trên mấy hàng thuyền chữ nhất, sẵn sàng đối phó với mọi sự bất thường.

Tiếp theo đám này là các tù phạm đàn ông, đàn bà, cụ già, con trẻ, quan cả, dân hèn lẫn lộn. Những trai tráng khỏe mạnh đều nhất loạt bị đóng cũi; đàn bà phải xoắn tóc lại với nhau như từng mớ củ cải một; trẻ con thì bị buộc từng xâu như xâu éch. Hết thấy đều trần truồng. Những vết roi đâm, những lần roi quất, những dây chảo bằng nứa tươi lằn vào da thịt làm cho thân thể họ rách nát và rướm máu. Tuy đau khổ, tuy đói khát, tuy đã mệt nhoài, tuy đã mất hết hy vọng, bọn người oan uổng đó vẫn đập, vẫn giã, vẫn khóc than, chửi rủa và lạy van.

Bọn đạo phủ, sợ náo động tới đảng Chí Tôn, cầm giáo xiên vào ngực hoặc cầm mã tấu chặt đứt cuống họng tội nhân mà sự ồn ào vẫn không dẹp được. HỌ đông lắm, có tới nghìn người và trẩy mãi, trẩy mãi như một lũ oan hồn trong mê sáng...

Trên bờ, bách tính hãi hùng nhắm mắt. CÓ người ôm riết lấy mẹ, cha, chồng, vợ hoặc bạn bè. CÓ người ngửa mặt trông trời. CÓ người ôm đầu khóc nức nở. Cũng có người ngất đi.

Đoàn tội nhân kéo hết thì tới bọn Ngự nhạc mặc những quần áo sặc sỡ và cầm những nhạc khí lạ lùng. HỌ được lệnh cử những bài võ trang lưng lẩy để át mớ khóc than, là vì, ngay sau lưng họ con rồng gỗ thiếp vàng đương lừ lừ vượt sóng, theo nhịp điệu của tám chục chiếc bơi chèo...

Ngoạ Triều Hoàng đế ngự giữa lầu bằng che dưới bóng tàn thêu rực rỡ. Gần bên tả hữu ngự toạ, sáu tên cung nữ cũng trẻ đẹp như nhau và cùng sẵn sàng trong

những nếp áo xiêm mỏng tựa cánh chuồn đang khẽ rung vãng theo điệu múa
những chiếc lư trầm nhà khói hoặc khẽ nhịp nhàng phe phẩy những chiếc quạt
thiên nga.

Hoàng đế ngã mình trên chiếc ghé dài lưng dốc mà bốn chân tức là bốn con kỳ
lân phủ phục vờn nhau. Ngài ngự thường phục bằng vóc da đồng; chân đi vãn hài
như cánh trả

Da mặt Ngài mai mái như chẳng bao giờ nhuộm đỏ bởi màu phàm trần cũng
như thần sắc Ngài không từng đổi thay với những xúc cảm đê hèn thường tục.

Trong hia quãng thăm, cặp mắt lim dim tựa hồ chỉ trông thấy cái vô cùng.

Sự no nề vẻ khoái lạc, sự buồn nản của một ý muốn luôn luôn được thỏa mãn,
sự cô độc thánh thần giữa nhân lại, sự nhảm ngáy các vinh quang, từng ấy thứ đã
rắn gương mặt vua Ngọa Triều lại, như một pho tượng bằng sành.

Cánh tiên phong và đội Ngự nhạc đã quây thành một hình vuông trên mặt
nước. Bọn tử tù bị dồn gọn vào bốn bức thành người lờ mờ nhóm những gương đao.
Chiêng trống nổi ba hồi...

Thuyền ngự từ từ vào vực xoáy. . .

Lặng lẽ. . .

Bồi hồi.

Chợt, ống lệnh nổ vang... Hàng trăm cái cũi gỗ nhất thời bị lặn ùm xuống
nước .

Nhã nhạc nổi tung bùng...

Quan, dân, sĩ, tốt, mặt cắt không còn giọt máu...

Duy bạo chúa vẫn điềm nhiên.

Và, cố dẹp sự cảm thương bắt đầu xâm chiếm lòng khô héo, bọn đao phủ hè
nhau làm mau cho xong việc; chúng nghiêng răng, sùi bọt mép, mặc tiếng kêu gào,
mặc sự giã giũa, cứ lần lượt quẳng từng tốp người khốn nạn xuống sông...

Bọt sủi trắng ngần... Sóng cồn dào dạt... những đầu người nhấp nhô, những
bàn tay chới với; và trống chiêng, và đàn sáo, và những tiếng rú lạnh hờn...

Trăm họ trên bờ tê mê ngây ngất một cảm giác nghìn cân đè nặng xuống
muôn tấm ngược phập phồng.

Vua Ngọa Triều, trái lại, vẫn lơ mơ như con mèo sưởi nắng.

Bội Ngọc vẫn níu lấy bao lan thuyền như ai níu lấy một ảo vọng cuối cùng.

Nàng nhìn theo tấn kịch hãi hùng bằng cặp mắt của người hấp hối...

Bỗng, một cái lác mạnh khiến Vân Hương giật mình trông lại: Bội Ngọc thờ

hồn hên; sắc mặt nàng đương tái chột đỏ bừng; hai mắt nàng long lanh như nẩy lửa; toàn thân nàng run lên...

Tốp nạn nhân cuối cùng đã chìm lìm. Vua Ngoạ Triều như sự tỉnh giấc mơ vĩ đại: Ngài khẽ phát tay áo long bào.

Đoàn ngự lại chỉnh tề đội mũ. Mặt nước sông Nho Quang lại hững hờ phản chiếu màu hoa sắc lá trên bờ...

- Vân Hương, mày có trông thấy gì không? Kia, kia? ...

Tên a hoàng úp một bàn tay lên trên mắt, nhìn theo phía Bội Ngọc trở.

- A? Lý...

Vừa kêu. Vân Hương vừa dụi mắt:

- Có lẽ nào như vậy được?... Có lẽ nào?...

- Đích rồi: viên tướng giáp vàng mũ trụ kia chẳng phải Lý Công Uẩn thì còn là ai?

Quay lại, Phạm tiểu thư như truyền cho bộ hạ:

- Đuổi theo thuyền Ngự.

Bọn thủy thủ giựt mình nhìn nhau ngơ ngác...

Bội Ngọc, điên cuồng vì vui mừng vội hét to:

- Bây đã điếc cả hay sao? Cứ vượt lên, tội vạ đâu, ta chịu? ...

Một tiếng mõ nổi; hai chục thủy thủ rạp mình ra phía trước; hoa thuyền vùn vụt bay trên sóng như tên. . .

Lý Công Uẩn, chống kích đứng ở mũi thuyền rồng, lúc ấy, đang mãi theo một ý nghĩ

Hoa thuyền lướt bên thuyền Ngự...

Bội Ngọc, nhận đích xác người yêu còn sống, kêu rú lên một tiếng rồi ngất đi.

Công Uẩn vô tình không để ý.

Nhưng, vua Ngoạ Triều đã hơi nhúu cặp lông mày. Sau diềm mí mắt lim dim, cặp đồng tử hung hung khẽ chếch về phía thiếu nữ và một tia lửa thềm muốn vụt lòe ra...

Thái giám Đinh Thọ nhận thấy sự không thường.

Hắn khẻ nhếch cặp môi thâm, cười một nụ cười nham hiểm.

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 3

Bóng dương để hoa vàng chẳng đoái. . .
Hoa để vàng bởi tại bóng dương!
Hòa vàng, hoa rụng quan tường,
Trái xem hoa rụng đêm sương mấy lần ? . . .
Nguyễn Thị Điềm

Dọi đèn chong vãn âm thâm cháy sáng, trên đầu con hạc gỗ thép vàng...
Cái vòng tròn trên sợi bắc mỗi lúc một lòe to, đỏ quạch? Ngọn lửa bùng lên,
như cái tàn hồn của người hấp hối, nhuộm các vật xung quanh bằng một thứ sáng
mơ hồ...
Các vang động ngoài cõi đời chẳng khi lọt tới thâm cung, sự tĩnh mịch vì vậy
càng sâu thẳm.
Bỗng, cửa cung hé mở rồi một cái đầu thập thò hiện trong mảnh gương đồng
bạch treo xé lối ra vào: Con Hải Đường, theo lệ, lên phòng hầu ngự...
Lúc ấy, Dương hậu ngủ đương say.
Hải Đường, dùng bước bên ngoài ngưỡng cửa lắng nghe tiếng nổ lách tách
của sợi bắc khan dầu, cái tiếng động duy nhất trong cả gian phòng rộng và, sau
cùng, nó rụt rè tiến lại bên chiếc kỷ trâm hương để gần con hạc gỗ. Liều thuốc ngủ
đã hết; trong lòng cái bát sứ cổ Giang Tây chỉ còn ít cặn lò đờ.
Hải Đường hất chõ cặn thuốc vào trong bình phogn; lau sạch cái bát bằng một
mảnh khăn điều ướp xạ rồi lại để bát vào chỗ cũ.
Đoạn, vẫn rụt rè và kính cẩn, thị nữ tiến lại gần long sà...
Dương hậu ngủ đương say nhưng, thỉnh thoảng, một tiếng thở dài vẫn buông
chìm trong tĩnh mịch.
Hải Đường khẽ vén cánh màn hoa gài lên mắt phượng.
Dương hậu lò mò hiện dưới ánh đèn tàn.
Quanh cái trán phẳng và thấp, mái tóc rối tung phủ xuống hai vai. Mí mắt
thâm quáng hé mở; làn nhờn quan sơn ướt như còn dở theo một mộng ảnh say
sưa. Cặp môi phai mím chặt như ngậm muôn nỗi cay đắng bề bàng của tình yêu
hắt hủi. Chiếc nụ tai bên hữu, phản chiếu ánh đèn, lướt tia sáng trên gò má phai
hồng. Chuỗi bội hoàn theo nhịp thở, sóng sánh trên ngực áo phật phồng như mây

giọt sương còn đọng trong áo sen tơ...

Mền chần vóc vàng phủ kín ngang mình thiếu phụ; một cánh tay bỏ hở buông
thông xuống bên giường. Quanh cổ tay, nồn nà như một dòng ngọc, chiếc thuyền
vàng hình rắn nạm kim cương óng ánh như một chùm sao . . .

Hải Đường không dám kinh động giấc ngủ Đế Vương. NÓ khẽ lúi ra phía cửa.
Vừa lúc ấy, sơi bắc nổ một tiếng ráo; ngọn lửa tắt phụt; cảnh tâm cung tối
mu...

Con rồng vàng, để trên mặt án son, chột thức giấc, rỏ đều đều mấy giọt nước
xuống cái vạt lưu li . . .

Mấy tiếng ho từ giường Ngự tung ra... Dương hậu trở mình và lên tiếng gọi:

- Hải Đường ?

- Tâu Hoàng hậu?

Thị nữ vừa thưa vừa lính quỳnh mở tung hai cánh cửa sổ tròn: ánh sáng, tiếng
chim kêu và gió mát ùa vào cung cấm.

- Thị nữ đâu?

Tiếng gọi hơi xãng. Hải Đường lo sợ vội quỳ xuống trước long sàng.

- Tâu Hoàng hậu.

- Việc ấy thế nào?

- Tâu Hoàng hậu. Thiên tử đã chuẩn y nhời Hoàng hậu yêu thỉnh.

Một vẻ sung sướng hiện ra trên mặt Dương hậu quần quai và mỉm cười.

- Ngài Ngự đã phán chắc chắn...

- Miễn tử hình cho Lý tướng quân và lại cho Lý tướng quân theo hộ giá...

- Người đã tâu làm sao và, khi ưng chuẩn, Hoàng đế đã phán những gì?

- Hạ thần nhắc lại nhời Đức bà rằng nếu Lý Công Uẩn phải chết cũng như một
kẻ dân thường thì, từ nay, hào kiệt trong thiên hạ ai dám đem thân để phú tá Ngài
vàng nữa?...

- Được ?

- Vả lại, Công Uẩn không thuộc dòng họ Lý, Công Uẩn sở dĩ nhận họ của sư
ông chùa Cổ Pháp, chẳng qua là để báo cái ơn nuôi dạy mà thôi.

- Được lắm?

- Ngài Ngự gật đầu phán rằng: - "Không hiểu Công Uẩn có ân đức gì với
Hoàng hậu mà y được che chở đến như thế?"

Dương hậu ngồi chồm dậy; sắc mặt nàng biến hẳn.

Mấy phút qua...

Lặng lẽ. . .

- Hải Đường, phải chăng là Đức vua có ý ngờ?

- Tàu Đức bà, ý trời cao xa, kẻ nô tỳ này, phận như sâu kiến, hiểu sao được ?

Dương hậu mơ màng nhìn ngọn lửa... Mãi lâu lâu, nàng bỗng thở dài:

- Ta liệu l~nh quá?

Rồi nhíu đôi mày liễu, Hầu dẫn từng tiếng:

- Chẳng hay chàng có thấu tình?... Chẳng hay chàng có biết vì chàng mà ta xuýt mất đầu như bôn nều, đối với ta, Quân vương thẳng nặng lòng sủng ái?...

Thực vậy, Ngoại Triều Hoàng đế nhiều phen đã yếu mềm trước những cử chỉ táo bạo của Dương phi mặc dầu, đối với hết thầy, Ngài vẫn tỏ ra mình là một bạo chúa chưa từng biết có tình thương.

Dương phi là con gái út riêng của Dương Thái hậu vợ cũ của Đinh Tiên

Hoàng, chánh cung Đại Hành Hoàng Đế. Mẹ đẻ vua Ngoại Triều.

Khi Đinh Tiên Hoàng phải ĐỖ Thích ám hại cùng một lúc với Nam Việt

Vương Liễn thì Dương Thái hậu, viện cớ nước nhà bị quân Tống xâm lấn mà Vệ

Vương Đinh Tuệ hãy còn nhỏ tuổi quá, bàn với đình thần tôn Thập đạo Tướng

quân Lê Hoàn lên làm vua lấy hiệu là Đại hành Hoàng đế và tiến nạp Dương thái

hậu làm chánh cung. Sau hai mươi bốn năm bình chính, vua Đại Hành bỗng thụ

bạo chứng rồi băng. Hoàng tử Long Đ~nh giết anh và tự lập làm vua, tức Ngoại

Triều, Dương Thái hậu gả ngay con gái út Đinh Tiên Hoàng cho Long Đ~nh,

Dương phi được sủng ái từ đây.

Sự đặc thể của nàng tướng không có gì đáng lạ: Long Đ~nh; vốn là một thiếu niên hiếu sắc, đến nỗi mắc bệnh không thể ngồi lâu được, cứ phải nằm lì mà thị triều, lại gặp Dương phi là gái phong tình và có rất nhiều bí thuật gợi tình thì đôi bên, đối với nhau khác gì cá gặp nước, rồng gặp mây.

Chỉ vì sau này vua Ngoại Triều luôn luôn ốm yếu, Dương hậu mới buồn tình

và tự coi mình như một kẻ góa bụa. Và, cũng bởi vậy, Công Uẩn đã trở nên sự

khao khát của nàng. Không một phút nào bà chúa hoài xuân ấy không mơ tưởng

chàng thanh niên võ tướng, không một phút nào những cảnh ái ân rồ dại không ám

ảnh nàng. Mỗi lần Dương phi gặp Công Uẩn là một lần nàng nóng bừng cả thân

thể cặp mắt nàng sáng lên; hơi thở nàng đứt khúc; máu nàng bỗng như sôi...

Nhưng, nếu Dương hậu đã say mê chàng đến cực điểm; Công Uẩn, trái lại, đã

thờ Ơ Tình yêu, nhất là tình yêu với người đàn bà, có thể chịu đựng được sự thù

oán mà không sao tha thứ nỗi sự lãnh đạm.

Dương hậu càng nghĩa càng đau. Hậu cố ôn lại những bề bàng, nhục nhã mà Công Uẩn đã gieo vào lòng Hậu từ một năm trước.

Nhiều phen, Hậu, điên rồ quá, đã toan bỏ hết lễ nghi, ném hết phẩm giá, xéo lên gnuỵ hiểm để được gần chàng, để qui xuống trước mặt chàng mà ai cầu lấy đôi non êm ái.

Lại cũng lắm lúc, Hậu quyết đày ải chàng cho bỏ ghét. Nàng đã thử bày đặt ra những thứ hình phạt rõ ghê gớm để làm cho Công Uẩn phải thịt nát xương tan. Những cảnh khủng khiếp mà nàng cố bày ra bằng tưởng tượng ấy, rút lại chỉ khiến nàng thêm thương sót Công Uẩn rồi thỏn thức khóc thầm. Nàng vẫn không thể sao thù ghét được chàng. Chứng cứ là nàng đã liều tính mệnh để cứu chàng khỏi chết. Xa xa, tiếng ống lệnh chợt nổ vang trên kỳ đài tiếp đến tiếng chuông vàng khánh ngọc ngoài điện chính báo hiệu Đức Thiên tử đã hồi loan...

Dương hậu lật đặt sang Thủy Tinh cung để sửa soạn tiếp giá.

Hơn chục cung nữ hầu riêng về việc trang điểm, lúc ấy, đã tức trực sẵn sàng. Như tên gọi, Thủy Tinh cung là một gian phòng rất rộng mà bốn vách lát toàn bằng gương sáng. Trước mỗi tấm gương, kê một chiếc bàn nhỏ bằng thau bóng lộn, trên bày các đồ dùng về sắc đẹp; nào phấn trôn châu để thoa mặt, nào than bạch đằng vẽ lông mày, nào bột đậu tằm tương để tiết các đường dẫn trên má, nào son thái hằng để nhuộm thắm làn môi.

Trút bỏ áo xiêm, Dương hậu bước vào cái vạc đá xanh đựng sữa son dương mới vắt. Màu sữa đã trắng, thân thể Hậu càng trắng ngợt, nom như một pho tượng bằng tuyết đông.

Hậu dim mình xuống đến tận cổ, tê mê trong hơi sữa ấm. Hải Đường cầm chiếc lược ngà khế chải mới tóc thơm. Mẫu Đơn, một tên cung nữ khác, rón rén nâng chiếc bình lưu li rỏ nước trâm hoa xuống đầu Dương hậu, một giọt thơm cay vô tình rơi phải mắt nàng. Sấn mới hờn giận trong lòng, Dương hậu giằng ngay chiếc thoa vàng nạm ngọc va xiên mạnh vào tay đưa a hoàn lơ ðểnh.

- Giam cổ nó xuống lãnh cung cho ta?

Nàng nói xong, vùng vằng đứng dậy vương vai đoạn bước ra ngoài bồn tắm.

Lũ cung nhân chục sẵn vội cùm lại quanh nàng; chúng dùng khăn bông nồn thấm khô những giọt nữa còn đọng trên da thịt nàng, đoạn dâng lên một bộ ngự phục bằng lụa mỏng như sương.

Hậu mặc áo rồi lại bên một chiếc bàn gần đấy; nàng bắt đầu trang điểm.

Chợt có tin báo thái giám Đinh Thọ đang chờ ý chỉ Ở ngoài hiên.

Nàng vội phán:

- Cho vào.

Khúm núm bước lên lầu phượng, Thái giám vừa toan quỳ xuống thì Dương hậu đã truyền miễn lễ.

- Thế nào? Cái việc phó thác cho Khanh đã có kết quả chăng?

- Muôn tâu lệnh bà...

- Hấn từ chối.

- Lý tướng quân nhất định từ chối. Ngài nói rằng: "ân đức trời bể của Lệnh bà, Ngài mãi kiếp xin ghi lòng tạc dạ nhưng, mặc dầu thế, Ngài chẳng bao giờ lại dám loạn nghĩa chúa tôi..."

Dương hậu cúi đầu: hai gò má nàng ửng đỏ...

Nàng thở dài:

- Sao lại có con người sắt đá như Công Uẩn?

Đình Thọ rụt rè tâu:

- Lý tướng quân vị tất là người có trái tim sắt đá?

Dương hậu tái mặt:

- Người nói vậy là nghĩa lý gì?

- Tâu lệnh bà, có lẽ quan Chỉ huy sứ đã dan díu cùng con gái quan Thái sư chí sĩ Phạm Cự Lượng.

Dương hậu cau mày, quát:

- Nhà ngươi chớ nói nhảm!

Nàng mắng Đình Thọ nhưng toàn thân nàng đã lạnh ngắt và run lên bởi lo sợ, bởi ghen hờn.

- Ừ, cơ sao Công Uẩn lại yêu Bội Ngọc? con gái Phạm Cự Lượng chẳng đã nổi tiếng là hoa khôi của thời nay đó ư?

Lẽ phải bảo nàng như thế. Lòng tự ái của nàng, của một bà chúa biết mình cũng trẻ đẹp như ai, vội cướp lời:

- Chẳng lẽ nào như thế được? Nếu Công Uẩn cũng có tấm lòng thì chàng đã phải yêu ta? . . .

Nàng im lặng hồi lâu mới hỏi Thái giám bằng một giọng đầy lo lắng:

- Người thấy gì?

Đình Thọ vội để hết những điều mắt thấy rồi kết luận:

- Tâu lệnh Bà, hạ thần dám chắc rằng quan Chỉ huy sứ và tiểu thư Bội Ngọc đã nặng tình với nhau.

Trước sự thực tàn nhẫn và khó lòng thay đổi, Dương hậu cảm thấy sự nhục nhằn của kẻ chiến bại. Mấy phút nặng nề.

Dương Hậu cắn môi suy nghĩ mặt nàng luôn luôn biến cải, tỏ ra trong lòng nàng đương có một trận phong ba . . .

Thốt nhiên, nàng ngẩng đầu..., tia mắt nàng vụt long lanh như ánh kiếm; một nụ cười lạnh nhường hơi chết thoáng nở trên cặp môi son.

- Được ? cho Khanh hãy lui . . . Ta sẽ xem chúng nó ?

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 4

Khi trướng ngọc, lúc rèm ngà
Mảnh xuân y hã sờ sờ dẫu phong
Bây giờ đã ra lòng ruộng rẫy,
Để thân này nước chảy hoa trôi!
ôn Như Hầu.

Đạo ngự đã về tới ngọc môn...

Trong ánh sáng tàn của ngày xuân sắp mất, lầu đài cung điện sừng sững in trên mây rục rỡ vàng.

Tự các khối vĩ đại màu thẫm tím, - Mà thời gian chỉ lướt qua, như nước chảy bên những ghềnh đá giữa dòng sông - Tiết ra một ý niệm về cái uy quyền thiêng liêng tuyệt đối.

Chiếng trống thì thùng vang động. Văn võ lưu kinh vội bài ban trước điện Thái Hoà.

ống lệnh trên kỳ đài bắt đầu nổ, chuông kháng nổi tung bùng...

Ngự lâm quân đã vào khỏi cổng, và tách làm hai, đứng thị lập ở tả hữu sân châu sau những voi ngựa đá, những thống cổ trồng hoa, những giá tàn quạt, lộ bộ...

âm vang trong bốn bức tường thành cao vút, tiếng bát âm dội lên như một khúc nhạc không lồ.

Ngọc Liễn tiến vào sân, qua trên lối đá chín rồng và đặt xuống trước chum hoa chín bạc.

Hoàng đế từ từ bước lên chính điện.

Trăm quan phủ phục tung hô.

Chiêng trống âm âm vỡ lở. . .

Vua đi thẳng vào tấm thắt; trên mặt rồng chẳng một vẻ gì tỏ ra Thiên tử đã nghe tiếng họ trông thấy sự thần phục của hàng trăm sinh mệnh đang quì mọp dưới long hài. . .

Cửa song mở rộng, hé ra trong giây phút cái bí mật sâu thẳm chốn cung vi.

Dương hậu, như một đóa hải đường mon mơn, khép nép cung nghênh thánh giá.

Hoàng đế lướt qua, theo sau là Lý Công Uẩn, lẫm liệt trong bộ giáp vàng.

Dũng tướng cúi đầu trước Dương hậu, trong khi một vẻ căm hờn mà say đắm hiện trên gương mặt nàng.

Nhưng, cửa son đã sập lại; cái bí mật chốn cung vi lại khuất lấp mất phàm trần

Vua Ngọa Triều bước lên Ngự tọa đặt giữa cái bục son tam cấp sau chiếc long án bày đủ các văn phòng tứ bảo và một cái lư trầm. Gần bên hữu Ngự tọa là chiếc ngai chín phụng của Dương phi.

Hàng trăm cột son rồng cuốn nâng đỡ một bức trần gỗ thép vàng có đính những sao tròn bằng thủy soan. Cạnh mỗi đầu cột, treo một chiếc đèn lồng đỏ và, gần bên mỗi chân cột, bày một chậu hoa tươi.

Bọn nội giám chờ vua an vị xong mới bắt đầu dâng quán tầy: nào chậu vàng đựng nước hương ngũ vị, nào khăn mặt bông, nào trâm ngọc, lược ngà.

Rồi thị vệ dâng trà cống phẩm. Sau cùng, hai cung nữ trì hồ cú dâng ngự tửu.

Nhã nhạc nổi du dương...

Giờ ngự thiên đã đến: đủ món sơn hào, hải vị, đựng trong các đĩa bát cổ men vàng, bày la liệt trên mâm son, do một tên nô lệ Chiêm Thành quỳ đội gần bên Ngự tọa.

Hoàng đế nâng chén lưu ly, khẽ nhấp môi một hớp rượu. Ngài cầm đũa; ném qua mấy thứ đoạn truyền bãi tiệc.

Dương hậu vội quỳ xuống thỉnh an.

- Cảm ơn hậu. Bữa nay trăm không vui, phiền hậu hãy lui về nội điện.

Hiểu rõ tính thất thường của bạo chúa. Nàng khẽ liếc nhìn Công Uẩn đứng sau

ngai. Về điềm nhiên của chàng thực đau đớn cho Hậu chẵn gkhác kim đâm ruột...

Đức vua, lúc ấy, mới ngã mình xuống nệm gấm, về mặt thần thờ...

Biết có sự lạ, không chừng là cả một con dông tổ ngất trời, tả hữu nhìn nhau, khi ép dẫm . . .

Nhã nhạc im dần.

Lặng lẽ và hồi hộp...

Thời khắc qua. . . Ngày dần tối

Về phương Tây, mặt trời gần bị ngụp trong vũng máu hồng. Bức màn the xám của haông hôn bắt đầu buông xuống cảnh vườn ngự uyển... Những vệt bóng âm thầm bò lan dưới các chòm cây và uống dần, uống dần từng tia nắng còn sót còn vắn vương trên ngọn cỏ đài hoa... Mùi hương mỗi lúc một nồng nàn trong gió thoảng. Hơi sương càng lâu càng thấm lạnh tới linh hồn...

Bạo chúa rùng mình vội kéo tấm long bào che kín ngực và truyền cung nga dâng rượn.

Nội giám thấp đèn lồng. . .

Cảnh thâm cung đầy bóng tối phút chốc biến thành cả một thế giới ngân hà...

Bị hơi men đốt nóng, hai mắt bạo chúa cũng sáng trưng lên. Ngài nhắc chiếc dù ngà gõ nhẹ lên cái khánh ngọc.

Phía trong nội điện, bỗng có tiếng chuông rung, tiếng khóa động rồi bao nhiêu cánh cửa mở tung ra, nhường lối cho ngót ba trăm mỹ nữ...

HỌ chia ra hai hàng, lặng lẽ điểu qua bên tả hữu ngai rồng...

Mặc những áo xiêm lộng lẫy, đeo những vàng ngọc rỡ ràng, ướp những hoa thơm xạ ngát, bày mỹ nữ thấp thoáng dưới ánh đèn hồng, lúc ấy, là cả một giấc mộng sắc hương.

Bạo chúa lạnh lùng nhìn những màu thanh vẽ lịch phô trương dưới cặp mắt điều hậu sáng quắc... Làm cái đích cho tất cả bấy nhiêu linh hồn đầy những rạo rục của tuổi trẻ. Vua Ngaọ Triều không tỏ ý tự cao. Trái lại, Ngài luôn luôn soi bói từng cử chỉ để chờ dịp được đưa ra cái uy sấm sét của đấng Kiệt Trụ khát máu người...

Bầy mỹ nữ vẫn dập diu quanh bảo tọa. HỌ được lệnh phải khoanh tay, cúi đầu và nín lặng - Mỗi cử chỉ ra ngoài khuôn phép, dù nhỏ nhặt bằng sợi tơ, cũng đủ làm cho họ nát thịt tan xương. Là vì bạo chúa rất sợ những tai nạn không ngờ.

Ngài thường nói:

- Một nhát dao găm chỉ là cái công việc làm trong chớp mắt.

Bị coi như vị ác thần của hét thầy, vua Ngoạ Triều chẳng dám tin ai. Ngay những lúc vui chơi với các phi tần, nhà vua cũng vẫn đóng cái vai mèo vờn chuột. Nụ cười của Vương giả, vì vậy, thường làm chảy biết bao nhiêu nước mắt. Nhiều khi, lulang giọt lệ còn pha lẫn máu đào ? . . .

Từ trong nội điện, bầy cung nữ nối nhau bước xuống thêm rông rồi tản ra vườn Ngự uyển.

Bỗng hoàng đế trở một thiếu nữ trẻ măng đi Ở cuối hàng bên tả.

Thái giám Đinh Thọ vội khấu đầu:

- Tâu bệ hạ, đây là một đứa gái Mường.
- Một đứa gái Mường trong nội phủ của Trẫm?
- Y đẹp và còn trẻ lắm lại đàn hát rất hay? ...
- Khanh tuyên Ở đây vậy?
- Y là cố phẩm của chúa Mường.

Ngoạ Triều Hoàng đế khẽ nhếch mép cười và truyền lệnh cho sơn nữ:

- Lại gần đây?

CÔ Mường, run như cây sậy giữa dòng suối lũ, rón rén tiến lên...

Lõa lồ trong bộ vũ y vành mỏng, thân thể nàng là cả một bài thơ ca ngợi nhục dục; cặp mắt nàng trong suốt; thăm thẳm như hai vực trời khuya. Tụ các cử chỉ của nàng tiết ra một phong phú ảo huyền bí mật...

- Nhà ngươi mấy tuổi?
- Tây Thánh đế, hoa liệp li đã nở mười sáu bện từ khi thiếp ra đời...
- Tên là gì?
- Cẩm Thị Dung.
- Người là giống mán mường ăn cóc chết, nhưng đã về tới đây, ngươi phải tuân vương hoá?

Ngẩng phất đầu nhìn bạo chúa, thiếu nữ bất bình hỏi vặn:

- Tâu nhà vua, mán mường không có hào kiệt chẳng?

Sự khiêu khích của thiếu nữ phi thường đến nỗi chính vua Ngoạ Triều cũng phải giương tròn hai mắt vọ. Ngài rít lên:

- ái chà? Con rắn độc?... Con rắn độc còn cứng cổ, không biết thân sắp phải xéo nát dưới gót giày? ... Cẩm Thị Dung chột tỉnh ngộ, nàng run bần bật. Nàng cúi đầu xuống trước ngực phập phồng . . .

Bạo chúa lại điềm nhiên:

- Mày biết hát chứ? Trẫm muốn nghe giọng hát đường rừng.

Sơn nữ rùng mình, cố mở miệng mà không được, Nàng ngã khụy trước Ngai rồng, lặng đi một hồi lâu mới khẽ rung rung cất tiếng...

Giữa cái im lặng hãi hùng, giọng hát của thiếu nữ, trong như suối ngọc, vang lên thành một khúc nhớ rừng ảo não.

- Mày sao ngâm khúc buồn quá thế?

- Bởi lòng tôi khổ sở.

- Trăm muốn, Ở đây ai cũng vui cười, mày biết chưa?

Sơn nữ cúi đầu thôn thức.

Năm móng tay của bạo chúa bỗng đập mạnh xuống vai nàng. Chẳng khác năm cái vuốt nhọn của con chim ưng.

Cầm Thị Dung khẽ rên một tiếng hốt hoảng:

- :Nhà vua buông tôi ra ? . . . Tôi đau lắm !

Thiếu nữ vừa dứt lời, một nắm tay đã đập mạnh vào giữa mặt nàng khiến nàng ngã sóng soài ra trên nền cẩm thạch. Nàng vùng dậy và chạy tuốt xuống vườn

Sự kinh hoàng và khúc hát đã khiến nàng khô cháy cổ nên, khi qua một góc cam đường sai trĩu trĩu, nàng vội bút ngay một quả đoạn ngây thơ đưa lên miệng nhai ngấu nghiến. . .

Nàng đã phạm phải cấm điều?

Bạo chúa gầm lên:

- BỐ đao phủ?...

Nhanh như cái cắt tự chín từng mây rơi xuống con gà nhép, đao phủ bé thóc ngay sơn nữ lên lòng. . Bọn cung tần che mặt. . .

Mấy tiếng búa vang, tiếp liền những tiếng kêu xé ruột... ai nấy sờn tóc rùng mình...

Thờ ơ, bạo chúa nhìn bàn tay thiếu nữ bị đánh đống suốt vào một góc tùng.

Nàng giãy như đĩa phai vỡi. Những tiếng rên hỗn hển, những nức nở nghẹn ngào, những câu van nài đứt khúc của thiếu nữ khiến cho một con hổ phải động lòng . . .

Đằng sau ngai, Lý Công Uẩn nghiêng răng nuốt một tiếng thôn thức.

Vua Ngoại Triều ung dung xuống lệnh:

- Đao phủ, hãy cắt đứt tiếng kêu gào.

Tức khắc, một ánh gươm lóe trong bóng tối. Đầu thiếu nữ văng ra; máu tươi vọt lên, nhuộm đỏ khóm dạ hương vừa hé nụ.

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 5

Vốn đã biết cái thân câu trỡ,
Cả no mỗi cũng khó đỡ lên!
Ngán thay cái én ba nghìn,
Một cây cù mọc biết chen cành cào ?

ôn Như Hầu

Vườn ngự uyên trong cấm thành là cả một cánh rừng có những lối đi râm mát. Dưới nắng xuân, muôn hoa nở tung bùng. Những dòng nước, bắc tự núi xa về, chảy thành những con suối nhỏ róc rách qua các luống cây, giữ cho không khí lúc nào cũng mát mẽ . . .

ĐÓ đây, những khải haông môn bằng đồng chói lọi; những hòn giả sơn đắp tỉ mỉ; những nhịp cầu uốn cong cong bên rặng liễu buông màn...

Giữa vườn một nhà thủy tọa rực rỡ vàng son, lộn bóng dưới gương hồ trong biếc. Quanh bờ hồ, những luống hồng nhung thắm đỏ, những cụm lài trắng nuốt thoang thoang đưa hương. Trước thủy đình, gần bên đầu tả hữu nhịp cầu bán nguyệt, hai cái lồng son lớn dựng đối nhau, một bên ríu rít những họa mi, khướn, yểng, một bên âm thầm một con mãnh hổ, sắc lông vàng rừc, hai mắt lò đờ như ủ trong trái tim khát máu, giấc mộng nhớ rừng xưa. . .

Ngoạ Triều Hoàng đế, nằm trên long ý đặt giữa thủy đình, đang lặng lẽ nhìn bầy cung nữ kéo nhau ra tắm. . .

HỌ ríu rít như đàn chim sẻ và nhất thời quên bằng cái chết nó đang lờ vờn trên đầu họ.

Những áo xiêm ướp xạ nối nhau rơi mềm trên nệm cỏ; những tấm thân ngà ngọc nổi bật trên nền lá xanh tươi; những tiếng nô đùa lẫn trong tiếng người ì òm đem lại giữa cảnh nặng nề nghiêm chỉnh một cảm giác nhẹ nhõm của tuổi trẻ tung bùng...

Bạo chúa vẫn mơ màng lãnh đạo; cặp mắt vẫn yên lặng xa xăm...

Thái giám khép nép lại gần long ý, hấn đợi chờ một câu tâm sự.

Quả nhiên, vua Ngoạ Triều khẽ phán:

- Trầm buồn và chán lẩm? Những trò tiêu khiển trong cung thì lâu ngày đã nhàm...

Hiểu ý vua, Thái giám tâu lơ lửng...

- Tâu thánh thượng, hạ thần đã cho người theo dõi và biết rằng thiếu nữ trên dòng sông bữa trước là con Phạm Thái sư.

Vua Ngoại Triều nheo cặp mắt:

- Khanh thực là bầy tôi quý hóa của Trẫm? Để đền sự trung thành ấy, Trẫm sẽ cho Khanh lên chức Tam công.

Đình Thọ, sững mở cờ trong bụng nhưng vẫn điềm nhiên nói tiếp:

- Thánh thượng lưu tâm đến Phạm tiểu thư là phải: nàng thực không phụ cái thanh danh tuyệt thế giai nhân?

Vua Ngoại Triều lấy làm khoái trí:

- Nếu phải đổi ngai vàng lấy người ấy, Trẫm cũng chẳng tiếc gì.

- Tâu Thánh thượng, người muốn vờ Phạm tiểu thư tưởng cũng dễ. . .

- Đã đành như vậy nhưng...

- Cái mộng đẹp của giai nhân tự cỏ há chẳng là được gang tấc mặt rồng?...

Một tiếng dặng hắng bỗng làm câu chuyện giữa hai người đứt quãng.

Dương hậu từ sau cụm tử vi, rón rén bước lên lầu...

Suốt đêm qua, Dương hậu không hề nhắm mắt; sự hững hờ của Công Uân và cái thói quen của vua Ngoại Triều thường đãi nàng như một tên cung nữ khiến nàng cảm thấy mình bẽ bàng, đơn độc. Tình yêu nồng như lửa cháy, bị hắt hủi, càng khiến trái tim nàng, đầy những khát khao, đầy những huyền tưởng, phải nung nấu cảnh phong gấm rủ là dần dần trở nên sự mĩa mai cay độc.

Chiều ủ dột, giấc mai trưa sớm,

Vẽ băng khuâng hồn bướm vẫn vơ.

Thâm khuê vắng ngắt như tờ,

Cửa châu gió lọt, rèm ngà sương treo.

Ngày nào cũng như ngày nào, hậu chỉ những ra ngẩn vào ngơ, đợi chờ một hạnh phúc chẳng bao giờ tới. . . Rồi đêm đêm, lắng tiếng chuông chiền, tâm hồn nàng lại băng khuâng, man mác... lạnh lùng giấc cô miên? ...

Sống những thời khắc kéo dài và suông nhạt ấy, nàng hải hùng tưởng đến lúc xuân qua? Mắt nàng đã thấy bao nhiêu hương xạ phai tàn đành chờ chết trong sự thờ ơ và bóng tối... Nàng muốn kêu gào lên với số mệnh. Thì, giữa lúc ấy, tiếng chim rạo rục ngoài thềm bảo cho nàng biết rằng: trời đã sáng. Nàng chực nhớ đến

lời dặn trước của Đinh Thọ, vội vàng trang điểm rồi ra chơi vườn hoa.

Nàng mặc cái áo dệt bằng kim tuyến, vạt lằn trong những bức xiêm màu tím nhạt Một giải lụa bạch choàng qua vai, tha thướt dưới hai nách Hậu như đội cánh bướm. Nàng đeo một chuỗi ngọc bích, sắc xanh tôn màu da cổ trắng như mỡ động. sự xuất hiện rõ ràng ấy chẳng khiến nội nhà vua tươi vẻ mặt. Ngài điềm nhiên hỏi:

- ái khanh ra chơi vườn Ngự sớm nhỉ?

Sau một liếc nhìn Đinh Thọ, nàng quỳ gối và dịu dàng đáp:

- Tâu Thánh thượng, tần thiếp chẳng khi nào tự dưng lại dám bận mắt cửu trùng...

Bạo chúa ngạc nhiên:

- Thế ra ái khanh có điều muốn nói với Trẫm.

- Tâu Thánh thượng một điều rất quan trọng ?

- Gì thế? Giặc Tàu tràn sang...

- Không phải giặc Tàu, chính quân Chiêm Thành đã phạm tới bờ cõi nước Nam.

Như bị điện giật, vua Ngoại Triều đứng phắt lên, hai mắt nảy lửa:

- Thế nào? Lũ mọi rợ ấy lại dám phạm tới oai trời của Trẫm? Hậu nghe tin này Ở đâu?

Thái giám vội nói:

- Tâu Thánh thượng, cái tin giặc Chiêm Thành vào cướp phá biên cương, hạ thần biết rõ từ đêm qua nhưng vì đang lúc quân vương giải trí, hạ thần không dám làm mất thú vui ngàn vàng.

- Sao binh tướng của Trẫm không giết cho hết lũ chuột ấy đi?

- Tâu Thánh thượng, chúng sở dĩ lãn loạn như thế, nghe đâu vì có Phạm Thái sư xúi giục . . .

Hất đồ chiếc long án làm cho những âm ngọc chén vàng rơi vỡ tan nát, bạo chúa gầm lên:

- Phạm Cự Lượng làm phản? ... CÓ đích như vậy chẳng?

Đinh Thọ rụt rè:

- Hình như có thực vì, ít lâu nay, Thái sư tỏ ý mua chuộc Lý Công Uẩn và các võ tướng trong Kinh thành.

- Chém? ... Phải chém đầu những quân phản chủ ấy đi.

Bọn cung nữ thất đảm, vội mặc áo xiêm đoạn lủi vào các lối đi khuất khúc...

Một tên thị vệ chạy lên thêm:

- Tàu Bệ hạ quan Ngự tiền hộ giá xin vào châu.

Bạo chúa thét:

- vũ sĩ đâu? Hãy khám trong mình Lý Công Uẩn? ...

Nhưng chàng tuổi trẻ đã quỳ xuống và tung hô vạn tuế.

- Nhà ngươi có việc gì dám kinh động tới Trẫm?

- Giặc Chăm vào phá biên cương, hạ thần ngựa trông lượng thánh cho phép đi dẹp loạn.

Vua Ngoạ Triều ngẩn ngơ nhìn Dương hậu và Thái giám.

Công Uẩn nhắc:

- Tinh thể ngoài biên khẩn cấp lắm, xin Thánh thượng chuẩn ý nhời thỉnh giáo của hạ thần.

Để rơi người xuống Long ỷ, vua Ngoạ Triều lặng yên suy nghĩ giây lâu mới cất giọng nghiêm khắc hỏi chàng họ Lý:

- Giặc ngoài biên cương chưa cần dẹp loạn bằng lũ phản bội trong Kinh thành.

Công Uẩn nhà ngươi có biết những tên nào đáng chết không?

Đến lượt Công Uẩn ngạc nhiên nhìn Dương hậu và Thái giám:

- Tàu Thánh thượng, làm gì có sự ấy?

Bạo chúa nghiêng răng trợn mắt:

- Nhà ngươi nhất định chối không?

- Hạ thần quả quyết như vậy.

Giọng thành thực của chàng khiến bạo chúa nguôi lòng. Rồi chợt nảy ra một ý định, vua Ngoạ Triều khẽ mỉm cười:

- Phải đấy? Cho khanh vào Nam hỏi tội những quân bạn nghịch. Trẫm muốn trừng phạt chúng một cách thâm khốc để chúng nhớ mãi về sau này. Trẫm cần nhiều thủ cấp, rõ nhiều, khanh nhớ lấy.

- Tàu bệ hạ, tiểu nhân xin đem về đủ số để treo khắp địch lâu.

- Tốt lắm? Khanh hãy về sửa soạn để mai sớm Trẫm duyệt binh.

Công Uẩn vái tạ rồi lui ra. Trong lúc vội vàng. Công Uẩn không kịp thấy nở trên môi bạo chúa một nụ cười thâm độc.

Là một võ tướng nhiệt thành yêu nước. Công Uẩn lấy việc gìn giữ non sông làm một thiên chức thiêng liêng. Chàng đã nổi giận khi nghe tin báo quân Chiêm Thành sang lấn cõi. Chàng muốn đánh cho chúng tan thành để từ nay chúng khỏi coi nhờn người Nam Việt. Cái ý tưởng tranh hùng ấy đã làm cho Công Uẩn nhất

thời quên được tất cả những hình ảnh hãi hùng hôm trước và tất cả những căm giận của chàng đối với sự tàn ác của hôn quân. Những câu hỏi vừa rồi của Ngọa Triều Hoàng đế bỗng lại khiến chàng suy nghĩ Ở Kinh thành có một bọn phản nghịch thật ư? Những ai vậy? Không có lẽ vua Ngọa Triều lại ngờ vực chàng. Tuy căm hờn bạo chúa Công Uẩn thực ra chưa có những ý định ấy trong đầu. Thế thì có sao vua Ngọa Triều đã nói với chàng bằng một giọng gay gắt? Chàng hiểu rồi: chắc lại chỉ Dương hậu dèm pha để chực b áo thù chàng ? . . .

Công Uẩn mỉm cười rồi kết luận:

- Dương hậu là một bông hoa nở trong bụi gai...

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 6

Chí làm giai dậm nghìn da ngựa,
Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao,
Giã nhà đeo bức chiến bào.
Thét roi câu. Vị ào ào gió thu!...
ôn Như Hầu

Trên bãi đất mở ra trước ngọ môn, đoàn chiến sĩ chỉ còn chờ điểm duyệt nữa là theo chủ tướng xuống miền Nam, đập phẳng cái giang sơn các vũ nữ mê hồn, có những tháp đá hoa cao vút.

Mặt trời mọc, tỏa hào quang xuống đám đông dân chúng lao xao quanh những đội quân nghiêm chỉnh.

Trống trận điểm thì thùng; ngựa chiến kêu the thé: cái bề người dào dạt như bị điện truyền. Hồn thượng vũ của chủng tộc lại một phen sôi nổi.

Người ta xì xào khen ngợi toán tượng binh: hơn trăm con vật khổng lồ đen trũi nối nhau thành hai hàng đá tảng; mắt long lanh nhũn gia sáng thông minh. Chúng cuộn vôi liếc lên những chiếc ngà nhọn hoắt. Sau tượng binh, hai nghìn kỵ mã, ngất ngưởng trên những con ngựa Ô-lanh. Họ mặc nhung trang màu đen, tay trái cầm khiên mây hình bầu dục, tay phải cầm mã tấu sáng lòa...

Cuối cùng đến bộ binh, áo đỏ, nón xanh, cặp giáo trường có những ngù bông
Tất cả im lìm như tượng đất, giữa mớ ồn ào của trống chiêng, của ngựa kêu,
voi thét Những vẻ mặt rắn đanh, những tia mắt lạnh lẽo như ánh kiếm làm cho
dân gian vừa khen ngợi vừa hãi hùng.

Bỗng, như cả một trận phong ba long trời lở đất bao nhiêu loa trống mõ chiêng
cùng vang lên, vỡ lở. . .

Ngọa Triều Hoàng đế hiện ra trong bóng tán vàng tán tía...

Tiếng hô của các võ tướng nổi dậy; binh sĩ giờ kiếm reo hò:

- Thánh thượng vạn tuế ? Đại Nam quốc vạn tuế ?

Vua Ngọa Triều thần nhiên và lẫm liệt trong bộ áo long bào. Trên mặt rồng
chẳng thớ thịt nào rung động; cặp mắt sắc như dao nhìn trừng trừng đoàn chiến sĩ
đang sắp sửa lấn vào tên đạn để làm cho uy vũ nhà vua được nể trọng.

Theo hầu bên tả Hoàng đế, quan Thái sư họ Phạm, mình mặc áo gấm tía thêu
rồng, năm chòm râu trắng nuột, đạo mạo như một vị tiên ông trên Thượng giới.

Bên hữu Ngài, Đại tướng Lý Công Uẩn, giáp vàng chói lọi, khẽ mỉm cười với đám
sĩ tốt thân yêu

Chờ những tiếng hoan hô dứt hẳn, nhà vua quay lại dặn quan tướng mấy nhời
sau cùng:

- Sĩ tốt không thiếu thốn gì chứ?

- Tàu bệ hạ. Không!

- Chiến lược của khanh đã sẵn sàng?

- Tàu bệ hạ đã?

- Dọc đường, nếu cần đến vật gì, khanh được phép bắt các địa phương cung
ứng Từ các công khanh xuống đến mặt tốt nếu ai trái lệnh, cho phép cứ việc chém
đầu

Vừa nói vua Ngọa Triều vừa quay sang phía Phạm Thái sư và cầm lấy lá cờ
lệnh cùng thanh bảo kiếm Thương Phương trao cho Công Uẩn.

- Đối với giặc Chàm, khanh phải hỏa tốc như cơn bão, và đánh như sấm sét
mới được ?

Công Uẩn vái tạ ơn vua đoạn xuống thành cùng một lúc với quan Thái sư họ
Phạm.

Chàng ghé tai dặn vị lão thân:

- Như nhời tiểu tướng đã nói: Hoàng đế xem chừng nghi kỵ bọn ta, bởi những
nhời gièm pha của Dương hậu. Tiểu tướng đi rồi, Tướng công nên thời thường vào

bệ kiến và đừng cho văn võ lui tới hậu môn nhiều quá.

Phạm Thái sư, lo ngại, thờ dài. Trước sự nghi ngờ đáng sợ của bạo chúa, Ngài có thể điềm nhiên, nếu không cần phải giữ gìn tương lại, hạnh phúc và sinh mệnh của con gái thương yêu. Ngài cầm tay Công Uẩn và ân cần dặn:

- Tướng quân đi chuyến này, lão xin chúc Tướng quân kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, mau mau trở về, kéo một mình lão Ở nhà không ai nương tựa nhờ khi sóng gió đất b ằng ?

- Xin Tướng công chớ ngại ? Tiểu tướng tuy đi xa mà tâm trí lúc nào cũng Ở gần Tướng công và tiểu thư...

Hai người đã ra khỏi điều kiêu. Bạo chúa, thấy hai người nói nhỏ, sinh nghi nên vội vàng lên tiếng giục:

- Mau khởi hành thôi chứ? Sự hờn giận lũ mọi kia chưa nguôi. Trẫm thấy mỗi phút dài b ằng mười năm. . .

Công Uẩn vái chào vua, chào bố vợ đoạn nhảy lên lưng bạch mã. Con ngựa long câu, đuôi dài như cả mớ tóc của đàn bà, hét lên một tiếng dữ dội, cất bồng hai vó trước, đoạn bắt đầu b ăm kiệu lớn...

Dân chúng reo hò âm ỉ nhẩy lên như điên cuồng.

Kỵ binh chuyển động rồi tiếp theo sau chủ tướng. Những mao, đuôi bay phấp phới, những tiếng hí như gát gong những móng gỗ mặt đường l ắm bụi.

BỘ binh dồn vào giữa; sau cùng voi trận đi đoạn hậu.

Đại đội từ từ ra khỏi kinh thành. Quân chúng mỗi lúc một say sưa náo nức, Ở ạt theo sau. Dòng thác người cuồn cuộn ấy pha lẫn hò reo với những tiếng chiêng trống vang lừng. Theo gió v ụt những lá cờ đầu v ẫy như những khúc rồng chói lọi. . .

Nhưng, lúc ấy, Công Uẩn đã không nghe, không thấy gì nữa... Sự h ăng hái của tuối r ẻ, lòng quyết thắng của binh gia chẳng át nổi những thôn thức của khách chung tình. Là vì, trong th ăm cùng mộng tưởng, quanh cái hình ảnh r ờ r ạng của Bội Ngọc, chàng thấy ch ớm ra nhiều trận bão táp không thường...

Một khi, nghe Dương hậu gièm pha, bạo chúa đã ngờ chàng, Phạm Thái sư tất sẽ bị coi như tông phạm. Nếu, giữa lúc chàng đi vắng, Thái sư bị búa rìu của hôn quân thì Bội Ngọc thoát sao khỏi con mắt th ềm th ường sắc dục.

Tương lai, đối với chàng, vì vậy, đầy những hãi hùng. Sự thảo phạt Chiêm Thành, mà chàng đã hết sức nài xin với bạo chúa, lúc này, trở nên một điều đáng ngại. Chàng không muốn đi xa nữa vì chàng không muốn cha con nàng mất chỗ

tựa nương, cuộc đời của hai người mất hết bảo đảm. Tiếc thay lệnh tiến binh đã phát, ấn nguyên nhưng chàng đã cầm, chàng không thể nào do dự được nữa. Chàng phải đi, đi trong tiếng hoan hô của quần chúng, đi trong ánh sáng của vầng hồng và lớp bụi vàng mờ mịn. . .

Sự rủi may đành trông cậy Ở Cao xanh? ...

Một đàn quạ vụt bay kêu trên đầu sĩ tốt...

Lý Công Uẩn rùng mình:

- Quạ kêu, phải chăng là một điềm gỡ?

Ý nghĩ ấy khiến chàng bất giác ngoảnh đầu trông lại:

Cùng trông lại mà cùng chẳng thấy,

Thấy xanh xanh những mấy ngàn dâu,

Ngàn dâu xanh ngắt một màu:

Lòng chàng, ý thếp, ai sâu hơn ai? . . .

Kinh thành đã khuất lần... Đoàn binh kéo đã xa... Dân chúng đã dừng lại trên đường và đang hò reo để tiễn biệt.

Công Uẩn phóng ngựa lên một gò cao, vẫy gươm chào bách tính.

Muôn tiếng hoan hô càng náo nức, càng trội như tiếng sóng cồn...

sự sùng bái say sưa lạ?...

Chàng cảm thấy mình hoàn toàn chiếm được sự yêu mến của lê dân. Chàng lại bắt đầu hy vọng . . .

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 7

Tiếng địch thổi nghe chùng đồng vọng,

Hàng cờ bay trông bóng phất phơ.

Dấu chàng theo lớp mây đưa,

Thiếp nhìn dáng núi ngẩn ngơ nổi nhà.

ôn Như Hầu

Cuối xuân Trong các vườn, hoa đào, hoa mận rụng, rơi theo gió... Mặt đất

phủ đầy lulum cánh trắng, hồng... Bên các hồ ao, cuộc non đã bắt đầu tha thiết và trong ánh nắng, từng đàn rĩn bay tung như cát bụi...

Kinh thành Hoa Lu thức giấc, vui cười: ai nấy kéo nhau đi dự lễ Thanh Minh.

Các phố trong thành, bởi vậy, trống không, vắng ngắt: từ các nhà quyền quý đến bọn dân thường đều tản về các vùng thôn quê tịch mịch. Trên nền cỏ xanh phủ kín mặt đồng, trên các dải đường đất cong queo, khúc khuỷu, lũ năm lũ ba ồn ào như nước chảy. Thực là một cảnh tượng vui mắt, tuy Thanh Minh là ngày hội của các vong hồn. Những chiếc võng điều của các tiểu thư mỹ mạo, những áo màu lam của các thư sinh, văn sĩ đi tìm những gặp gỡ lạ lùng hoặc những vần thơ say đắm chắm lên nền nâu mộc mạc của dân chúng những nét rõ ràng... Bầu không khí yên tĩnh nhất thời âm vang những tiếng gọi, những khúc đồng dao, những chuỗi cười trong trẻo... Từ những nắm đất vàng phủ đầy những thoi giấy trắng, khói hương bốc nghi ngút, tan trong không trung, hình như các linh hồn, gặp ngày xuân vui đẹp cũng hiện lên để chia với người sống cái say sưa của tuổi trẻ, của ánh sáng, của hoa nở, chim kêu...

Tren cao, vòm trời mênh mông, xanh biếc, giống như bức trần mui luyện của một ngôi chùa vĩ đại. Bể biếc đằng xa, im sóng gió, khẽ lẳng lơ tung bọt trắng lên ria bãi cát vàng...

Bội Ngọc, khác với mọi người, không đi đâu hết. Nàng ra hiên Lâm Thúy, truyền thị nữ gậy đình trầm rồi, yên lặng, nàng ngồi tựa bao lan, thả tâm hồn theo dõi chinh phu...

Quanh mình nàng, chim chóc vui đùa trong ánh nắng, hoa tươi trêu gheo gió trong cành, tất cả bài thơ ca ngợi ái tình và tuổi trẻ không khuấy nổi môi sâu xa vắng, mênh mông nó chiếm thâu hết tâm hồn thiếu nữ.

Nàng cố nhớ lại buổi sớm hôm qua mà Phạm Tướng công cho phép nàng được giáp mặt Công Uẩn, trước khi chàng lên yên ngựa ra bãi sa trường...

Giây phút ấy mới hồi hộp làm sao ? . . .

Ngà đầu xuống lưng ghé, Bội Ngọc thử sống lại, không biết là lần thứ mấy, sự gângūi say sưa đã mất.

Lúc ấy, trời vừa rạng đông, sương đêm còn ướt đầm mặt lá, Bội Ngọc đã ra chơi vườn hoa, mặc dầu đêm trước nàng đã thức gần suốt năm canh. Những đau khổ hãi hùng của mấy ngày qua đã tan đi như ác mộng. Nàng như người chết bỗng được cải tử hồi sinh.

Mặt trời hy vọng lại mọc, chiếu sáng cuộc đời nàng đầy những mộng đẹp của

tình yêu

Thì, ngay lúc Bội Ngọc đang mỉm cười tươi để chào đón một ngày rạng rỡ ấy, cửa vườn hoa bỗng sịch mở, nhường lối cho một võ tướng giáp vàng...

Trời? Nàng thực tỉnh hay mơ? CÓ thể như vậy được chẳng?... Nàng luống cuống, sắc mặt đỏ bừng rồi, khi Công Uẩn đã rất gần, nàng cúi mặt như người quáng nắng...

Hai người đã nói gì với nhau?... CÓ lẽ không thì phải. Hay hoặc chàng đã nói mà; vì trái tim nàng đập mạnh quá nàng chẳng nghe thấy gì hết? Nàng chỉ cúi đầu, tay vân vê tà áo lụa, mặc dầu, lúc ấy, cả tâm hồn nàng muốn kêu lên những tiếng thiết tha... Nàng không dám hé răng vì nàng tin chắc rằng câu nói đầu tiên của nàng sẽ là một tiếng thỏn thức. Mãi khi Công Uẩn cúi chào nàng để lui ra, Bội Ngọc mới khẽ nói được một câu, giọng đầy nước mắt:

- Chàng đi mau chóng mà về ! . . .

Thế rồi, nàng gục xuống bàn khóc nức nở. Thế rồi, nghĩ lan man đến những hiểm nghèo trên trận địa, nàng lấy làm hối hận rằng đã nói rất ít với chàng và tần ngần tiếc những phút êm đềm có lẽ chẳng bao giờ trở lại...

Đã nhiều phen, không thể cùng ai cởi mở nỗi lòng, Bội Ngọc toan biên thơ ra ngoài cửa ải để họa may chàng có thấu tình nhưng sau nàng lại đành gác bút: nàng không muốn bận trí anh hùng giữa khi chàng cần phải đem hết can đảm và nghị lực ra trả nợ non sông.

Nghĩ đến viết, Bội Ngọc bỗng thấy cảm hứng dạt dào trong tâm khảm. Nàng với tập thơ Phải rồi, nàng sẽ viết, nàng sẽ phơi bày hết tâm sự lên mặt giấy. Nàng viết không phải để gửi cho chàng, điều ấy nàng đã nhất định, nhưng là để một kia chàng về đeo quả ấum vàng, Công Uẩn.

Sẽ rót vơi lần lần từng chén,

Sẽ ca dần ren rén từng câu,

Câu vui lẫn với câu sầu,

Rượu khà cùng kẻ trước sau mọi lời.

Bội Ngọc lần giờ tập thơ; mắt nàng bỗng dừng lại trong một bài vịnh xuân mà nàng đã viết đầu năm ngoái, khi lòng nàng còn như một nụ hoa mới nhú chưa biết luluống mon trón của đông phong . . .

Nắng ấm soi tán mộng khói sương,

Đào phô vẻ thắm dưới xuân quang. . .

Lan xông hương ngát, hồng cười nụ.

Oanh báo tin xuân, cúc bẽ bàng!...
Cây lộc nhơn nhơ mừng trẻ lại;
suối trong khúc khích giễu mơ màng.
Bên song thiếu nữ, sầu chưa biết,
Cười nhện đa tình khéo vắn vương.
Hai câu sau cùng bỗng khiến Bội Ngọc thở dài, nàng nhắc bút đề:
Năm xưa, em chưa biết sầu,
Ngày xuân hớn hở lên lầu điểBm trang,
Bên màn, cười nhện vắn vương,
Tiếng cười trong vắt tựa làn suối trong,
Năm nay em đã biết sầu,
Ngày xuân, chàng vắng, lên lầu vùi trong.
Liễu xanh tha thướt bên sông,
Tuyết mù nào thấy vân mòng chàng đâu?
Dở dang tiéoc khúc bạch đầu,
Chàng ơi, tham ản phong hầu làm chi! . . .

- Thơ hay nhưng phải cái nhu nhược ?

Bỗng nghe tiếng cha nói sau lưng, Bội Ngọc đứng phất dậy sắc mặt như hoa đào

- Con chó thẹn: tình trai gái yêu nhau là một lẽ tự nhiên của trời đất. có điều con không nên để cho sự nhu nhược xâm chiếm được cõi lòng. Người ta, trên tình trường, phải nghĩ đến non sông đất nước. Chồng con, vì việc quân vương, hăng hái ra biên thùỵ, con Ở nhà chó nên buồn thảm mà, trái lại còn nên tỏ ra xứng đáng với khách anh hùng mới phải, vì Lý Tướng quân chính là một bực anh hùng đệ nhất của đời nay đây.

Bội Ngọc cúi đầu, hối hận. Mấy nhời nghiêm huấn như ánh hào quang soi sáng cõi lòng u ám của thiếu nữ.

- Thừa cha, con thực có lỗi đối với cha và với chồng con lắm?

Phạm Thái sư cười :

- Con đã biết hối, thì sự nhảm lẫn của con đã có thể bỏ qua rồi. Con chỉ nên nhớ luôn rằng chí làm trai dặm nghìn da ngựa chứ phải đâu lần lửa chón bùng the. Vừa rồi cha đã nói với con: Lý Công Uẩn là bực anh hùng cái thế thời bậy giờ. Không những chỉ vậy mà thôi, chàng cò có khí tượng thiên tử nữa. Nhà Lê, hiện nay, ân đức đã tuyệt, lòng trời đã muốn chuyển vắn. Cứ xem như vừa rồi, Ở

làng CỒ Pháp, là quê hương Lý Công Uẩn, một cây gạo, sống không biết đã mấy trăm năm, bị sét đánh tước lằn vỏ ngoài, trên thân gỗ có một bài sấm bốn câu thì ro

- Cha có nhớ bốn câu sấm ấy chẳng?

- Có, sấm rằng:

"Thụ căn liễu liễu.

"Mộc biể lu thanh thanh

"Hoá đao mộc lạc

"Thập bát tử thành.

"Miệng đọc, tay viết, cụ đã lấy mấy chữ hòa, đao, mộc chắp thành ra chữ Lê, và thập, bát, tử chắp ra chữ Lý.

"Cứ theo điềm này, - cụ nói tiếp - thì nhà Lê sắp mất, họ Lý sắp lên làm vua.

Thiên hạ, nhiều người họ Lý nhưng xem ra thì không ai bằng Công Uẩn vì không những Công Uẩn có tài quán chúng, có dạ nhân từ mà thân thể chàng từ nhỏ lại rất khác thường.

"ông thân sinh Công Uẩn vốn xưa rất nghèo, phải đi làm ruộng Ở chùa Tiêu Sơn để mưu sống. Một sư nữ trong chùa, thấy tình cảnh bác nông phu đem lòng thương hại rồi hai người yêu nhau. Mãi sau, sự vụng trộm của hai người bị sư cụ biết.

"Ngài nổi giận, đuổi tất cả hai người đi nơi khác. Hai vợ chồng lạy tạ sư cụ rồi bước ra. Khi qua rừng Báng, hai vợ chồng dừng chân nghỉ cho đỡ mệt. Chồng khát nước, tìm ra cái giếng gần đấy để uống nước. Vợ, ngồi chờ mãi không thấy chồng về, vội chạy ra giếng tìm hì môi đã đùn lấp thành một nấm mồ cao.

"Chị chàng khóc thương thảm thiết đoạn vào xin ngủ nhờ trong chùa Ứng Tâm gần đấy.

"Thì, đêm trước hôm sư nữ đến chùa Ứng Tâm, sư cụ nằm mộng thấy Long Thần bảo rằng "Ngày mai, người phải dọn chùa cho sạch vì có Thiên tử giáng lâm". Tỉnh dậy, sư cụ làm theo lời thần mộng nhưng ngồi đợi từ sớm tới chiều chỉ thấy một sư cô có mang vào xin ngủ nhờ.

"sư cụ lấy làm lạ, hỏi thì người đàn bà kể ngay chuyện mình cho sư cụ nghe.

Sư cụ ưng để chị ta trọ Ở Tam quan chùa. Được vài tháng, một đêm kia, trời mưa to gió lớn, sư cụ trở dậy thì lạ quá? Hương đâu thơm ngào ngạt cả chùa. Nghĩ tình, sư cụ truyền bạ hộ ra Tam quan xem. Một lát sau, bà hộ bế vào trình sư cụ một đứa con trai mới đẻ và bạch rằng sư nữ, mẹ đứa bé đã chết sau khi Ở cử. Sư cụ

ngắm nghĩa đứa bé, thấy Ổ trong lòng hai bàn tay nó in rõ bốn chữ son: Sơn hà xã
"Ngài hiểu rằng lời thần mộng đã ứng rồi, bèn hết sức nuôi dạy cậu nhỏ.

Tháng, năm qua đứa bé vụt đã lên sáu tuổi. Một hôm, nhà sư truyền cậu bung oản
lên chùa cúng Phật, cậu ta tinh nghịch khoét hết lòng oản ăn trước.

"Sớm hôm sau, sư cụ gọi chú nhỏ mà mắng rằng:

"- Mày hỗn lắm, dám ăn vụng oản cúng.

"Chú bé mồm mỉm cười:

"- Ai mách mà cụ rõ?

"- Đức Long Thần đã báo mộng cho ta.

"Chú nhỏ tức lắm, định tâm báo thù người đã phản mình. Chờ lúc sư cụ ngủ
rồi, chú nhỏ lén lên chùa, đánh vào cổ ông Long Thần ba cẳng tay đoạn lấy bút
viết lên lưng pho tượng bốn chữ: Lưu tam thiên lý. Sáng sớm, nhà sư vừa thúc giắc
đã vội lên chùa xem, vì Long Thần có mộng cho nhà sư biết là có Thiên tử đày
mình đi xa. Quả nhiên, sư cụ thấy chữ Công Uẩn viết trên lưng pho tượng. SỢ hãi,
sư cụ lấy nước để rửa nhưng rửa thế nào cũng không sạch. Gọi Công Uẩn vào
trách thì chú nhỏ lấy nước bọt lau sạch ngay.

"Năm Công Uẩn tám, chín tuổi, sư cụ cho sang chùa Tiêu Sơn để học nhà sư
Vạn Hạnh. Công Uẩn rất thông minh nhưng học rất lười. Một hôm, cụ cậu không
thuộc bài, sư cụ bèn trối lại bắt nằm ngủ suốt đêm Ở mặt đất. Công Uẩn vẫn tro
tráo như không lại còn ngâm câu đối chơi là khác".

Bội Ngọc nghe cha nói đến đây, vội cúi mặt để giấu một nụ cười.

Phạm Thái sư cũng cười:

- Anh học trò biếng nhác ấy thế mà hay chữ đáo để? Anh ta ngâm:

"Canh khuya chẳng dám giang chân duỗi.

~ ngại non sông xã tắc xiêu!...

"Sư cụ Vạn Hạnh, đã nghe sư cụ chùa Ứng Tâm kể chuyện Lý Công Uẩn, nay
lại thấy chàng ngâm câu nọ, bỗng đem lòng kính sợ, vội nhảy xuống đất, cời trối
tha cho chàng..."

Phạm Thái sư lặng im một lát đoạn bảo con:

- Thân thế và khí phách Công Uẩn như vậy nên nhiều người tin chắc chàng sẽ
làm vua. Ngọa Triều Hoàng đế cũng ngờ vực Công Uẩn, nên mới sai chàng vào
Nam, có ý mượn quân Chiêm Thành giết chàng. Bạo chúa lại cho rằng cha cũng
đồng mưu với Công Uẩn...

Bội Ngọc giật mình nhìn cha; sắc mặt nàng biến hẳn...

Phạm Thái sư thở dài :

- Bạo chúa đã ngờ thì kẻ bị ngờ phải chết. Cha con ta đã tới lúc phải lìa tan rồi đây? Nhưng, cha dù chết cũng không ân hận gì. Cha chỉ lo cho con. Hiện giờ, Công Uẩn đi xa, cha thì không biết thì sẽ phải hạ ngục lúc nào...

- Cha ơi?...

- Cha định cho con lánh trước đi. Con hãy trốn về CỔ Pháp, vào chùa Tiêu Sơn nhờ sư cụ Vạn Hạnh che chở cho. Cha đã có thư cho sư cụ rồi.

Bội Ngọc run:

- Thừa cha, cả hai cha con cùng trốn đi có hơn không?

Thái sư lắc đầu:

- Không thể được ? Cha đành cam chịu chết cho trọn nghĩa với nhà Lê. Cha không muốn hậu thế ngờ cha là một kẻ bày tôi bất trung. Còn như con, con phải tạm lánh đi để chờ ngày khác...

- Con lòng nào bỏ cha Ở lại mà đi cho đành?...

Bội Ngọc vừa nói vừa khóc nức nở. . .

- Con không nên câu nệ quá. Vả lại, chính cha đây truyền lệnh cho con phải ra đi, con không được cưỡng lời. Con ra đi và nên tỏ ra là một người con xứng đáng của cha, người vợ xứng đáng của chồng con. Con hãy chờ lúc chàng về. . .

- Nhưng đã chắc đâu chàng thoát tay bạo chúa?

- Điều ấy, con chớ ngại. Lòng Trời đã định, người ta, dù là đáng vua chúa, không thể làm khác được. Lúc này, con nên tin Ở Trời.

- Cha ơi?...

- Con không được nói gì thêm nữa? Con phải đi ngay bây giờ. Con hãy cải trang làm một gã thư sinh. Trong khi ấy, cha bảo nó giống ngựa và dặn dò tên lão bộc Trọng Tín để nó theo hầu con...

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 8

Tường chàng trải nhiều bề nắng nỏ,

Ba thước gương một cổ nhung yên.

Xôngpha gió bãi trắng ngàn,

Tên treo đầu ngựa, pháo ran mặt thành...

BỎ lại phía sau tất cả sự náo nhiệt của kinh thành, sự sùng bái của quần chúng, sự nhớ nhung của một tấm lòng, Công Uẩn kéo quân thẳng xuống phương Nam, qua những cánh đồng đất sỏi, cây mọc thưa thớt và cằn cỗi, những bãi dứa cao vút, gió đánh rì rào . . .

Dần dần, thảo mộc biến đâu hết cả, trơ ra những cồn cát mênh mông chạy tít đến chân trời.

Về tay trái, bể Nam hiện ra, xanh ngắt, với muôn làn sóng bạc kè tiếp nhau tung bọt lên những bờ đá lởm chởm... Xa xa về tay phải, dãy Trường Sơn, hùng vĩ như một mảnh thành còn sót lại của một thời đại hoang đường nào, hiện sừng sững trong lớp bụi sương hồng mờ ảo . . .

Hơi nóng, tự vòm mây ngàn ngút như lửa hung, gieo xuống, nặng nề, bức bối, và gió bẽ, đầy những bụi vàng lấp lánh và những khí vị lạ lùng nổi thành một tiếng vù vù sâu thẳm và liên tiếp không ngừng...

Gần xa tứ phía, chỗ nào cũng hiu quạnh chỗ nào cũng buồn tênh, một nỗi buồn thoáng nhẹ mà người ta chỉ thấy Ở trên cõi đất Chiêm Thành, quê hương của máu và của những điệu hát rã rời, não ruột. . .

Mỗi khi gió tắt, bụi cát thôi bay, không khí lại trong suốt như pha lê thì trên đường chân trời, người ta lại thấy một xóm mạc nhỏ ẩn dưới bóng dứa... Những tiếng lá rung như vò lụa, lulung tiêng suối chảy như reo cười vắng lại khiến cho voi ngựa đông tai, phỏng mũi và người ta, dù là các chiến sĩ hung hăng, phải ước ao một vài phút nghỉ ngơi, mơ mộng.

Nhưng Công Uẩn nhất định gặp đường, vừa để cho quân thù không kịp phòng bị vừa nóng lòng trở lại kinh thành, nơi mà bao nhiêu tai nạn đang lăm le xảy tới cho các người thân yêu của chàng, như bão táp.

Bởi thế nên, không rẽ ngang rẽ tắt vào đâu hết, Công Uẩn truyền ba quân thẳng trước tiến lên, gặp tới thì ngủ tạm ngay bên đường, khát thì uống nước Ở ngay các vũng nhỏ.

Chẳng bao lâu, những ngọn tháp đá thứ nhất đã lù lù hiện ra, in hình gờ lạ lên trời xanh trong vắt. . . Địa thế cũng mỗi ngày một thêm hiểm trở, những gò đá khô khan cháy nắng, những thung lũng quanh co đầy bóng tối liên tiếp nhau, nom có vẻ hoang vu đáng sợ, hình như dấu vết của một trận hòa tai khổng lồ nào còn để

lại

Cảnh điều hiu vắng ngắt dấu người, ấy thế mà thực ra, chính đó là sào huyết của giặc.

Công Uẩn cho một số lính tản ra các nơi dò thám thì đều nhận được rất nhiều vết chân của bọn Chiêm Thành cùng những vật dùng hư hỏng mà chúng đã quăng bỏ...

Binh sĩ nước Nam cảm thấy rạo rức trong lòng: cuộc viễn chinh giờ đã tới đích; gươm đao sắp được mang ra thử. Mà, trong khoảng đất trời hiu quạnh ấy, những cuộc xung phong ghê gớm không biết chừng sẽ nổ bùng ra lúc nào? . . .
Lúc này, quân Nam tiến một cách dè dặt...

Cõi đất Chiêm Thành đồi núi trùng điệp chạy tít tắp đến chân mây... Hết thấy đều một vẻ chói lòa, man dã: ánh nắng hoa mắt; cát trắng hoa mắt xào xạc dưới chân người và chân voi ngựa; cỏ cây cháy xém dưới mặt trời: vòm không vắng lụng lụng mây chỉ cau có...

Mấy nghìn linh hồn bị kích thích, giương mắt, giồng tai, như một đàn dã thú rình mồi, lắng nghe những tiếng âm thầm văng vẳng...

ĐÓ là những tiếng động thăm thê và ai oán hình như tự lòng đất thoát lên.

Khách lữ hành không ai là không từng đã chú ý đến sự lạ lùng đó nên thường bảo nhau rằng: sứ Chiêm Thành là cõi đất của những oan hồn...

Rồi, một buổi kia, vừa qua một dải đồi lờm chờm, Nam quân bắt thần rơi xuống đoàn binh của giặc.

Đêm tối như mực, lại thêm gió bẻ gào thét liên miên khiến quân Chiêm Thành không hay không biết gì cả.

Mặt trăng hạ tuần đã mọc nhưng vẫn ồm Ồ lẫn lút trong mây đen.

Công Uẩn mỉm cười:

- Thực là Trời giúp ta?

Chàng ra lệnh cho kỵ binh và tượng binh bao vây tứ phía, không để một tên nào chạy thoát rồi thân tự dẫn bộ quân lên vào giữa trại giặc...

Không ngờ sự xảy ra, lũ mọi Chiêm Thành yên chí ngủ lãnh như chết. Những tên quân canh cũng thu hình trong lụng lụng tấm da dê, lim dim gập gờng.

Binh sĩ nước Nam, im lặng như những cái bóng, bò dần vào. Mỗi người cầm một thanh đao cực sắc hoặc cầm một cái thuôn có ngạnh như lưỡi câu dùng để giết ra từng mảnh thịt mỗi khi đã đâm trúng bất cứ một chỗ nào trong thân thể kẻ thù.

HỌ nín tiếng bò trong đêm tối, chẳng khác một đàn rắn độc.

Khi đã vào hẻm bên trong rồi, họ bắt thần hò reo inh ỏi; những ánh binh khí lập lòe nhu muôn vắn ánh chớp cứ nhè ngực, cổ, gáy, bên địch mà cắm vào phàm phạp...

Một cảnh hỗn loạn ghê gớm diễn ra trong ánh trăng mờ...

Những tiếng thở rít qua những tấm ngực thủng, những tiếng rên hấp hối, những tiếng gào thét dã man, những tiếng sát va nhau, những tiếng ngựa, dê, bò rống vỡ lở, tán loạn khiến cho đêm lạnh rùng mình ? . . . Những luồng máu nóng dội ồng ộc trên các mảnh thân tan nát xông lên một mùi gậy gậy, nhạt nhẽo.

Bên trên cảnh chém giết tơi bời: gió bẻ vắn kêu gào thảm thiết, hình như đó là một linh hồn đang hoảng hốt chạy về phía lulung cha già, vợ goá, con thơ để nhấn họ:

"- Khóc đi? Hãy khóc đi, khóc những chinh phu, tử sĩ đang phơi thây trên mặt chiến trường ?

Hồn sĩ tử gió ù ù thổi;

Mặt chinh phu trắng dãi dãi soi.

Chinh phu, tử sĩ mấy người,

Nào ai mạc mặt, nào ai gọi hồn ?

(Nguyễn Thị Diễm àm)

Hai bên đánh nhau suốt sáng. Dần dần, muôn tiếng sát phạt im bặt... Trong khoảng mơ hồ hi quạnh chỉ còn nghe một tiếng vắng vắng oán than... Bình minh rụt rè như kinh hãi phải trông thấy cảnh đầu rơi thịt nát. Vắng chiều dương, bạo hơn, ngạo nghễ soi nụ cười chói lợi trong những vũng máu đào...

Công Uẩn truyền gọi loa điếm lại sĩ tốt. Trừ vài chục tên bị thương xoàng,

Nam quân không hao hụt mất người nào.

Về bên giặc, hết thấy đều nằm ngổn ngang trên mặt đất? Tám mươi thủ cấp lặn trong cát bụi chứng tỏ sự toàn thắng của Lý Tương quân. Chàng, áo bào nhuộm máu, đứng trước ba quân, oai dũng như một vị thần Phá Hoại.

Công Uẩn sai thu lulung thủ cấp giặc bỏ vào những chiếc túi da dê đem về kinh vì đó là món đồ giải trí sở thích của vua Ngọa Triều.

Chàng lại cho sục các hang đá xung quanh thì tóm ngay được vua Chiêm

Thành cùng mấy viên quan hộ giá.

Công Uẩn thoát đầu toan giết tất, nhưng sau chàng nghĩ lấy uy khiếp chúng sao bằng lấy đức phục nhân tâm, bắt chước Gia Cát Lượng đòi Tam Quốc thất cầm thất phóng Mạch Hoạch, chàng gọi vua Chiêm lại gần mà bảo rằng:

- Hỡi Man Vương? Nước Nam tuy đủ binh hùng tướng dũng mà có bao giờ gây chuyện với lân bang? Là vì đức Hoàng đế ta nghĩ rằng binh đao là phúc lớn của quần sinh nên Ngài không nở đất bằng gây cuộc phong ba khiến cho đồng xương vô định những cao bằng đầu.

"Thế mà nhà vua tự nhưng bỏ lễ triều cống, manh lòng phản trắc khiến cho rút lại biết mạng sĩ tốt phải tan tành trong cát bụi, như thế có phải rằng nhà vua đã có tình phạm tội bất nhân, bất tín chăng?"

"Hôm nay, ta, vâng mệnh Thiên tử, cầm quân tinh nhuệ ra đây mới đánh một trận mà toán binh sĩ của nhà vua đã như ngói tan trúc chẻ. Không những thế thân ngàn vàng của nhà vua cũng sa vào cạm lưới nôt: cơ nghiệp bá vương từ nay chẳng qua một mớ tro tàn.

"Nhưng, ta không nở để cho như thế. Người đời ai cũng có thể nhầm, miễn biết hối quá thì thôi. Ta đây không phải như Bạch Khởi, Hạng Vũ giết kẻ đã bại, đã hàng.

"Và, trước cảnh diệt vong đã sờ sờ trước mắt, nhà vua hẳn lấy làm hối hận. Ta mong sao sự hối hận ấy sẽ là bước đầu sự hòa hảo chân thành giữa hai nước từ nay về sau. Ta vui lòng tha cho nhà vua về nước. Không những thế, ta còn sẵn sàng ủng hộ cho nhà vua giữ vững ngai vàng của tổ phụ mấy đời. Nhà vua nên mau mau dâng biểu sám hối lên Thiên tử, xin lại triều cống như mọi khi, dẹp hết lòng phản bội để cho bách tính được an cư lạc nghiệp.

"Nhược bằng nhà vua, khi được tha về, lại vẫn cậy thành cao hồ rộng, lương thực nhiều, binh lính giỏi, cứ gây cuộc binh đao thì chỉ trong sớm tối ta sẽ kéo quân tới Chà Bàn hỏi tội. Lúc ấy, ngọc đá khôn phân, nhà vua có van nài cũng không ích gì nữa ? "

Nghe Công Uẩn nói, Man Vương chỉ cúi đầu nín lặng. Hai giọt nước tự hai khóe mắt hần từ từ lặn xuống ngực chiến bào...

Công Uẩn vừa dứt lời, hần vội thụp xuống đất lạy tạ:

- Tướng quân thực là người trời? Quả nhân biết mình tội lỗi đã nhiều xin cam đoan từ nay dốc lòng cải quá, quy thuận Thiên Triều để tạ cái ân đức tái sinh của Tướng quân. Quả nhân không bao giờ để cho xảy ra việc can qua nữa. Tướng quân có thể về Kinh cho sĩ tốt nghỉ ngơi.

- Tôi xin tin Ở lời hứa của nhà vua.

Ngập ngừng một lát, Man Vương khẽ nói:

- Nhưng, trước khi tướng quân về, quả nhân muốn rước Tướng quân sang chơi

Chà Bàn trong ít bữa để quả nhân được tỏ lòng kính mộ. Dám mong Tướng quân thể tình mà nhận cho.

Công Uẩn không chút hoài nghi:

- Vâng, nhà vua đã có lòng, tôi không dám trái lệnh. Xin nhà vua lên đường trước Tôi chuẩn bị tam quân thủng thẳng tiến lên sau.

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 9

Đóa lê ngon mắt Cửu Trùng,
Tuy mảy điể mm nhạt nhưng lòng cũng siêu.
Vẻ vu vạ trăm chiều chải chuốt,
Lòng Quân Vương chỉ chút trên tay,
Má hồng không thuốc mà say,
Nước ha muốn đổ, thành này muốn nghiêng. . .
ôn Như Hầu

Vua Ngọa Triều suốt ngày đêm mơ tưởng Bội Ngọc. Sự thềm thuồng của đấng vương giả, lần ấy là lần thứ nhất, không thực hiện được như lòng.

Ngài bức tức lắm, tuy trên mặt rờng, vẻ thờ Ồ vẫn y nhiên như pho tượng đá.

Sự căm hờn lạng lẽ đã khiến viên Cửu Môn đề đốc phải rơi đầu vì tội đã bắt được

Phạm Thái sư mà còn để Bội Ngọc trốn thoát. Ngài lại đã truyền lệnh tra tấn Phạm

Thái sư bằng tất cả mọi thứ cực hình nhưng vị lão thần vẫn nhất định cắn răng.

Trước thái độ gan góc ấy, vua Ngọa Triều cảm thấy nổi mệc nhọc của những

lớp sóng kinh không lay chuyển hòn đá tảng. Đã tức giận, nhà vua càng tức giận

không biết chừng nào ? Ô hay, sự ham muốn của ông vua độc đoán, như mũi tên do

tay thiện xạ bắn ra, lại có thể không trúng đích được sao?...

ĐÓ là điều mà bạo chúa không ngờ. Ngạc nhiên, vua Ngọa Triều lúc ấy cảm thấy mình cũng chỉ là một người.

Ngài âm thầm suốt ngày trong cung cấm, không nói, không rằng, cũng không

cho phép ai được tấu đối sự gì cả. Một tên cung nữ, cậy mình được vua sủng ái

nhất, khẽ mon men lại gần bên Ngự tọa. Nhưng, hấn vừa mở miệng thì cả một chiếc bình sứ cổ đã vỡ toang trên đầu hấn? ... Đoàn thiếu nữ túc trực hai bên tả hữu đều kinh hồn nín thở. Chúng cảm như thóc, đứng rờ im, tựa hồ muốn lẫn với các bức tượng đồng. . .

Rồi, đáng nhẽ cứ ngồi tốt trên ngai như vị thần thiêng muốn gì được nấy mà không phải nhọc lòng cử động, vua Ngọa Triều đứng phất dậy, đi quanh trong phòng: Ngài nóng lòng chờ tin của bọn nội giám sai đi lòng Bội Ngọc.

Vua qua chỗ nào, bọn thị vệ chỗ ấy lại một phen bở vía. Chúng dán mình vào vách, cố giữ mà toàn thân chúng vẫn như đám sậy gió rung...

Giữa lúc ấy, một tên nội giám Ở ngoài chạy về để báo tin rằng Bội Ngọc có lẽ không còn có Ở kinh thành . . .

vua Ngọa Triều vung chiếc dùi đồng cầm trong tay; tên nội giám lẩn ra chế thẳng

Một lát sau, một tên khác chạy về. Trông thấy xác bạn, hấn run như rế...

- Bội Ngọc đâu?

Ngã khụy xuống trước mặt vua, tên nội giám cố nói:

- Tâu... Bệ hạ... thần chẳng thấy dấu vết Phạm tiểu thư đâu cả? ...

Chiếc dùi đồng lại giáng xuống như sét đánh; tên nội giám ngã quay xuống gần bên mình bạn.

Tên thứ ba cũng lại như hai tên kia.

Và, sự tức giận càng như lửa cháy trong lòng, vua Ngọa Triều bước thẳng lên lầu Ngộ Môn...

Mặt trời đã gần khuất sau dãy núi phương Tây màu tím thẫm; ánh nắng vàng ngùn ngụt trên các chòm cây to và các ngọn tường rêu phủ trong khi, Ở các nơi khuất bóng, sương chiều đã rã xuống cảnh vật một lớp bụi phấn mơ hồ.

Đứng trơ như một tảng đá, vua Ngọa Triều nhìn cảnh tàn mà uất cho cái uy quyền không tuyệt đối của mình...

Trong lúc ấy, muôn vàn tinh tú kế tiếp nhau hiện ra trong thẳm mù khơi.

Những con dơi đêm bay vùn vụt quanh đầu vua như lulong ý nghĩ đen tối chợt hiện ra rồi tan mất...

Vua thờ dài thất vọng:

- Cả một đất nước mở ra dưới chân ta kia gồm có bao vạn sinh linh chưa thấy bóng ta đã vội gục đầu xuống cát bụi. Mỗi một câu ta nói là một cái mệnh lệnh thiên thần đối với chúng. Ta ngự qua chỗ nào là y như một cơn dịch lệ qua chỗ

nấy. Một mũi tên của ta bắn ra đủ làm rung chuyển bốn phương trời. Ấy thế mà, đến nay, sự ao ước nhất của ta không được thỏa?

Ngài nghiêng răng ken két rồi truyền gọi Đinh Thọ.

Hoảng kinh như phải ra trước mắt Tử thần, Đinh Thọ quỳ mọp xuống sân gạch, khễ bò dãn lại bên vua. Hấn ngửa mặt trông lên, khễ cất giọng van nài tha thiết:

- Tâu thánh thượng, Ngài sinh phúc cho hạ thần: tiểu thư Bội Ngọc, con Phạm Thái sư, mà Thánh y đã muốn thu dụng, hạ thần dám chác không trốn đâu thoát khỏi Hạ thần đã dò biết rằng nàng mặc giả trai chạy sang vùng Đình Bả xứ Kinh Bắc rồi. Thần sẽ tìm cho kỳ được tiểu thư Bội Ngọc về dâng Thánh thượng. Một khi đã vào tới Thâm cung, thấy cuộc đời vương giả cực kỳ tôn quý, nàng sẽ tự mình vui vẻ nhận vào hàng cung nữ được châu chực mình rông.

- Nhà ngươi đã biết đích xác Bội Ngọc trốn vậy nhà ngươi còn đợi gì mà chưa bắt nàng về đây?

Đinh Thọ cúi đầu, run như cầy sấy.

Vua Ngoạ Triều nghĩ thầm: Bội Ngọc phải ẩn lánh ta như vậy có lẽ nàng đã dan díu cùng ai rồi chăng? . . . Hấn lại chỉ Công Uẩn ? . . .

Nghĩ vậy, vua Ngoạ Triều bỗng nghiêng hai hàm răng, sắc diện Ngài đỏ bừng như lửa, lần thứ nhất bao nhiêu máu trong mình Ngài dồn cả lên gương mặt thờ Ở Nhưng lại xanh tái, lông mày Ngài cau lại, mắt Ngài quắc lên, dữ tợn đến nỗi Đinh Thọ ngất đi...

Ngài đá mạnh vào người tên Thái giám:

- Nhà ngươi mau mau đem quân Ngự lâm ra thành, tiến thẳng sang Kinh Bắc khám hết các dinh thự, các đền đài, các tư gia, cho đến lều tranh vách đất cũng không từ, đem cho được Bội Ngọc về đây, mặc dù nàng còn sống hay đã chết. Nếu không được thế, nhà ngươi sẽ phải đem thân làm mồi cho con mãnh hổ của Trẫm?...

Đinh Thọ lạy năm lạy đoạn xuống công thành để thực hành đế mệnh.

Vụt chốc toàn thành nổi lên tiếng động long trời và, nếu vòm trời không xanh thẳm, cỏ cây không im lặng, người ta có lẽ ngờ rằng nổi trận phong ba: ĐÓ là đoàn Ngự lâm quân, ngồi trên các chiến xa lớn sơn đen rầm rộ kéo ra thành...

Cái hột mận

Hồi 10

Nước doanh hán, việc đồn rửa sạch,
Khúc nhạc tử, réo rất lừng khen
Tài so Tần, Hoắc vẹn tuyền,
Tên ghi gác Khói, tượng truyền đài Lân.
Nguyễn Thị Điềm

Qua một cõi mộng mênh những núi đá, những cồn cát, những tháp dị hình,
những làng mạc lẻ loi ẩn dưới bóng dừa, Công Uẩn và đoàn dũng sĩ tiến thẳng tới
Kinh thành ĐỒ Bàn, quê hương của các vũ nữ mà chàng vẫn nghe đồn như các tiên
nga trong cổ tích.

Nhô lên từ các bí mật nên thơ của vườn Ngự uyển và rực rỡ trong ánh sáng
rực rỡ của mặt trời giội lên láng xuống muôn khóm hoa tươi mơn mớn trên nền lá
bóng xanh như ngọc, những cung điện bằng cẩm thạch màu vàng màu tím, theo
một lối kiến trúc lạ lùng, đột hiện trước mặt Lý Công Uẩn như một cảnh rõ ràng
trong mộng ảo . . .

Chàng dừng ngựa, mở ta cặp mắt ngắm mê man hàng trống canh, chẳng khác
nhà thi sĩ đắm say một bài thơ đẹp.

Mãi sau, chàng mới truyền lệnh cho nhạc binh cử khúc quân thiều để báo tin
vào kinh thành. Quả nhiên cổng thành mở rộng, một đám đông sắc sỡ hiện ra với
muôn tiếng ồn ào của nhã nhạc, của người reo, vật rống...

Vua Chiêm Thành ngự trên mình con voi trận thắng đủ bành khấu thêu vang
dát ngọc, tiến lên trước để mừng đón ân nhân, theo ngài là các võ tướng, giáp trụ
đầy mình, cười trên lưng những con ngựa tuyệt đẹp, sau cùng là cả một bề người Ồ
ạt

Khi chỉ còn cách Lý Công Uẩn độ chừng mười thước, vua Chiêm Thành ra
hiệu để quân tượng bắt vui quỳ xuống đoạn nhà vua chấp tay vái Công Uẩn mà nói
rằng:

- Hồi người, tôi xin kính chào Người, tôi để lên miện và lên ngực tôi vì từ nay
miệng tôi sẽ chỉ nói với Người những câu thành thực, lòng tôi sẽ chỉ rung động bởi
sự biết ơn.

Dứt lời, nhà vua phất tay áo ngự một cái?

Đoàn võ tướng, từ nãy im lặng như tượng đất, vụt phóng ngựa chạy vòng quanh trước mặt Công Uẩn và hò reo ầm ĩ. Thực là một cảnh tượng phi thường, một con lốc ngũ sắc, trong đó, ánh gương lấp loáng dưới nắng chiều như muôn nghìn tia chớp điện. . .

Khung cảnh chung quanh tựa hồ giúp thêm vẻ tráng lệ cho cuộc biểu diễn oai hùng; mặt trời, giống hệt quả cầu bằng máu đang từ từ chìm mát, trong vùng lửa hoàng hôn. Những dải núi xa hiện trên nền da cam từng đám máu, thẫm tím vĩ đại. Một vài dải mây xám viền lửa đỏ, lơ lửng giữa mòm không trong biếc. Từng đám hơi nóng tự mặt đất bốc lên ngùn ngụt. Sương lam bắt đầu lan trên những đồng rộng mênh mông . . .

Lý Công Uẩn, sau khi tẩm tặc khen thâm bọn võ tướng Chiêm Thành, cũng muốn tỏ cho họ biết tài các tướng tá của mình. Chàng vẫy tay một cái, tức thì các tướng Nam, sóng nhau từng đôi một, bắt đầu biểu diễn. Họ cạp chặt láy yên, thúc cho ngựa phi sát đất, tay múa siêu đao loang loáng hoặc tung bổng lên không rồi lại bắt lấy một cách dễ dàng.

Đám đông dân chúng Chiêm Thành vỗ tay khen ngợi và hoan hô như sấm.

Nhìn theo đoàn tướng tá của mình. Công Uẩn thích chí cười khanh khách.

Máu trong người chàng sôi lên. Hồn thượng vũ rạo rực, chàng quát một tiếng to, con ngựa bạch nhảy chồm một cái đoạn lao thẳng xuống đồi như một mũi tên bắn, Công Uẩn đứng phất lên yên ngựa. Chiếc áo bào chàng mặc bay tung trước gió chảnh khác một lá cờ hồng...

- U ha!... U ha!...

Khán giả say sưa, cùng gào lên như bão rống...

Công Uẩn nhào đầu ra phía trước, chân quắp lấy cổ ngựa, chồm mũ chỉ cách mặt đất chừng một gang tay. Vụt cái, chàng lại ngồi thẳng trên yên, rẽ cương cho ngựa quay đầu lại rồi, như chớp loáng, chàng nhảy tới trước mặt vua Chàm. Bỗng, con ngựa chàng cuỗi choãi thẳng bốn chân, đứng sững lại rồi cả người cả ngựa im phăng phắc nom chẳng khác một pho tượng bằng đồng hun của một nhà điêu khắc đại tài

Cả cái bề người ầm ầm nổi sóng...

Công Uẩn vẫn điềm nhiên, chàng thủng thỉnh cùng vua Chàm tiếng thẳng vào cổng thành...

Trong nội điện, yến diên đã chực sẵn. Vua Chàm mời Công Uẩn ngồi vào ghế

thượng tân đoạn truyền cử nhạc. Tức thì những tiếng tơ đồng, tiếng sênh phách, tiếng tiêu quyển nổi lên, nhịp theo một điệu hát lạ lùng ngây ngất ? . . .

Tiếng đàn tiếng hát mới buồn làm sao ? NÓ gọi ra trong lòng tráng sĩ tá tã nhớ nhung u ả, những sầu muộn mênh mông; nó đem cho cơ thể một nỗi chán chường tê tái

Bọn vũ nữ, quỳ hai hàng trên những nệm thêu ngũ sắc và đương mơ màng xa vắng, bắt đầu rung động, thốt hức đoạn từ từ đứng dậy...

Một chiếc mũ đầu mâu nhọn hoắc bằng vàng đính ngọc che kín mái tóc mây, như cả một trời sao lấp lánh; lulumg vòng vàng rung rinh trên ngực; bộ áo giáp ken bằng vẩy bạch chên lấy cái mình dẻo như một đoạn song non; một đôi vòng nhạc đeo quanh hai cổ chân; y phục của bọn vũ nữ một loạt như nhau cả.

Bị ảnh hưởng của âm nhạc, họ bắt đầu uốn éo, ngả nghiêng, vặn mình như đàn rắn, quỳ xuống, đứng lên, chắp hai bàn tay về trước ngực hoặc dang thẳng ra hai bên, chòn vờn như đàn chim sắp cất cánh... HỌ theo đúng từng nhịp của đàn hát, diễn ra một cảnh tượng huyền ảo, dưới ánh ngũ sắc huyền ảo của những chiếc đèn lồng . . .

Công Uẩn ngây ra nhìn; chàn bâng khuâng tưởng đâu mình lạc tới một cuộc dạ hội thần tiên. Thực chưa bao giờ những thanh sắc trên thế gian đã nào nùng, xúc động lòng chàng đến thế. Bao nhiêu chí khí ngang tàng nhiệt liệt bao nhiêu năng lực phấn đấu oai hùng của chàng đều đi đâu mất. Trong giây phút ấy chàng cảm thấy tâm hồn dào dạt như muốn tan ra thành muôn vạn nỗi nhớ niềm thương...

Chàng không phải là một chiến sĩ nữa, chàng cũng không phải là một thi nhân.

Chàng đã trở nên một khách si tình, yêu vợ vẫn.

Mà không yêu sao được ?

Quanh mình chàng, biết bao là gái đẹp lượn lờ trong một bầu ánh sáng của mộng寐, biết bao nhiêu làn sóng mắt làm đắm đuối tim chàng, biết bao nhiêu nụ cười đốt cháy da thịt chàng, biết bao nhiêu tấm thân mềm dẻo bõn cột chàng bằng lulumg ước hẹn ngámngâm say sưa... Say sưa hơn nữa vì hể thấy những vẻ đẹp thấp thoáng quanh mình chàng lúc ấy đều thuộc về một hế giới khác, một thế giới gần như của tưởng tượng... Chàng thấy Ở mỗi vũ nữ Chiêm Thành một bài thơ tuyệt diệu những tối nghĩa mà chàng muốn hiểu ? . . .

Vua Chiêm Thành cười ngất. Nâng chiếc chén ngọc. Ngài vui vẻ uống một hớp rượu thơm nồng đoạn bảo Công Uẩn:

- Tướng quân? Một người anh hùng như Tướng quân mà không được làm vua

một nước , nghĩ thực cũng uổng một đời ?

Công Uẩn giạt mình ngồi thẳng dậy. Chàng vừa Ở cung trăng rơi xuống cõi hồng trần. Bao nhiêu nghĩa vụ đối với nước nhà, bao nhiêu trách nhiệm của một viên chủ tướng cầm sinh mệnh toàn thể sĩ tốt trong tay vụt lại trở về với trí nhớ của chàng. Hình ảnh vua Ngọa Triều độc dữ, hình ảnh Phạm Thái sư già nua, hình ảnh Bội Ngọc buồn rầu kế tiếp nhau hiện ra trước chàng loang loáng...

Chàng vụt nhớ tới những nỗi lo sợ khi cầm quân ra đi, những tai vạ tày đình treo lơ lửng trên đầu những người mà chàng yêu dấu. Tấm lòng chàng đương ngày ngất, vụt trở nên hăng hái lạ thường. Chàng phải lo đương đầu với May, Rủi.

Ngoảnh trông về tổ quốc xa xa. Công Uẩn bồn chồn; tim gan như lửa đốt. Chàng giận không có đôi cánh bay về cho nhanh.

Giữ áo đứng lên, Công Uẩn từ tạ:

- Nhà vua có lòng hậu đãi, bôn soái thực thâm cảm thịnh tình. Chi tiếc cuộc vui ngắn ngủi, đêm đã hò tàn, vậy xin bái từ.

- Vâng, Tướng quân đã muốn nghỉ ngơi, Trẫm cũng không dám nài ép.

Nhưng, trước khi Tướng quân lui về hồ trưởng, Trẫm xin Tướng quân hãy tin Ở sự thành thực của Trẫm. Trẫm xin thề trước Đức Thích Già Mâu Ni Phật rằng nếu Trẫm có lòng nào phản bạn xin đức Phật ngài tuyệt diệt trẫm, và cả hoàng tộc Chiêm Thành.

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 11

vẫn chưa có tin gì về Bội Ngọc? ... Trong cung cấm, vẫn một bầu không khí nặng nề những khủng và bức dọc... Vua Ngọa Triều vẫn ngồi không yên ổn đứng không vững vàng . . .

Bạo chúa là một vị quân chủ độc dữ ngang với Hoàng đế Néron nước La Mã hoặc Trụ Vương đời nhà Ân bên Trung Hoa. Tính nóng như lửa mỗi cơn lôi đình của nhà vua là cả một phong ba. Và lại, chữ nghĩa ít, kiến thức nông nổi tuy tính rất kiêu ngạo. Nhà vua, bởi thế, thường tỏ ra là một người mê tín như đàn bà. Sự mê tín ngu dốt ấy càng khiến bạo chúa lăm khi coi rất rẻ mạng người, cái mạng của bất cứ kẻ nào mà bạo chúa ngờ có thể hại cho Ngài, hoặc chỉ vô ích cho Ngài.

Một nhân cách như thế thường biểu lộ ra trên nét mặt đầy sát khí; bạo chúa mang trong lòng biết bao nhiêu tội ác nó hiện rõ trong cặp mắt vô cùng nham hiểm. Ngài thực là hiện thân của thần Tam Bàn.

Tuy vậy, vua Ngọa Triều cũng run sợ cho tính mệnh của mình lắm.

Trong những phút hiêm hoi mà cái oai quyền tuyệt đối của nhà vua bị lung lay, trong những phút mà những cơn say máu người đã nhạt, bạo chúa cũng ngầm hiểu rằng quanh mình Ngài, sự oán hờn như nước thủy triều càng ngày càng lên mạnh và có thể ngập lìm Ngài đi lúc nào không biết. Chính những lúc ấy bạo chúa tỏ ra mê tính nhất, hay cầu đảo thần minh, hay hỏi dò bói toán nhất, lại hay thi những hình phạt thảm thê nhất mục đích như đem máu người để làm ngọt những âm mưu tưởng tượng do trí Ngài sáng sốt bày đặt ra.

Bầy tôi của Ngài, bị đè nén, đều cúi rạp mình dưới sự đe dọa của mã tấu.

Cái cực hình, mà hai tên cung nữ sủng ái vừa phải chịu khiến cho những kẻ tự đắc nhất cũng phải tiêu hồn. Hai kẻ khốn nạn ấy, bị tình nghi là đã dùng lời bất kính để nguyên rửa quân vương. Bạo chúa nổi trận lôi đình, truyền gọi hai phạm nhân đến trước Ngự tọa rồi chính Ngài thân tự cầm bảo kiếm xả chúng ra làm muôn mảnh .

Ngài muốn rằng sự trừng phạt ấy sẽ làm cho kẻ khác muốn theo gương hai đứa bầy tôi bất trung kia phải khiếp vía. Cái ý định ấy quả nhiên hiệu quả: những ai oán thù vua nhất cũng chỉ đành cắn răng chờ đợi cái phút mà phạm người ta ai cũng đều phải qua. . .

Sống giữa sự khủng khiếp và sự thâm thù. Nhà vua tuy vậy vẫn đường hoàng hưởng lụng khoái lạc dâm cuồng do ba nghìn mỹ nữ cung tần hiến hàng ngày.

Một người như thế, ai tưởng còn có thể yêu được nữa? Ấy thế mà vua Ngọa Triều đã yêu say đắm, yêu như một cậu thư sinh mười chín tuổi.

Mối tình đột ngột và thiết tha nung nấu ấy khiến vua Ngọa Triều đã chán chường nhục dục, bỗng như một cây cần cối gặp trận mưa xuân.

Thực thế, nhà vua, từ lúc thoáng nom thiếu nữ trên sông, thấy mình như đổi mới, hơn nữa, thấy mình trở nên một người khác hẳn, nhà vua cũng bắt đầu hy vọng điên rồ, cũng nhớ nhung vợ vẫn, cũng ghen tuông một cách vô nghĩa lý như một anh chàng si chưa biết đời.

Mối tình khẩn thiết ấy, thêm có một oai quyền nhất thống, một tâm tính hiếu sát, càng trở nên mạnh mẽ và ghê biết chừng nào ?

NÓ là cả một lớp sóng ngất trời bị cái thái độ kiêu hãnh, của Phạm Thái sư và

sự lẩn tránh gằn như ngạo mạn của Bội Ngọc ngăn cản.

Làn sóng khi nào chịu lui trước khúc đê mỏng mảnh. Lẽ tất nhiên là khúc đê phải vỡ nát. Lẽ tất nhiên, vua Ngọa Triều phải làm cho cha con Phạm Thái sư đến cúi đầu khuất phục mới nghe.

Buổi sớm ngày hôm ấy, bạo chúa cũng đang nóng lòng chờ tin của Thái giám Đinh Thọ nhu mọi khi thì bọn Ngự trù bung com lên.

Lính Ngự trù, ăn mặc sắc sỡ, rón rén đi lại quanh Ngự toạ. Chúng lẳng lẳng bày lên long án những món ăn mà vua thích.

Nhưng trong lúc ấy, cặp mắt cái kính của nhà vua luôn luôn nhìn ra phía cửa. Ngài chệnh mảng lắng nghe bọn Ngự nhạc cử những khúc tiền tử tưng bừng...

Bọn lính hầu bày xong tiệc. Quan Ngự thiện dâng món chim sâm cầm xào nam.

Bạo chúa, ngờ vực, truyền:

- Ném trước đi ?

Không ngần ngại quan Ngự thiện khẽ múc một thìa nhỏ và vào miện nhai và nuốt...

Bạo chúa rình xem một lát mới hỏi:

- CỎ ngon không?

- Tàu bệ hạ, tổ hảo ?

Nhà vua gấp má gấp, nhai uể oải...

Hai tên cung nữ, quỳ hai bên tả hữu Ngự toạ, cùng nâng một đoạn khăn là để che cho thức ăn khỏi rơi vãi xuống long bào. Chúng tỏ ý khiếp sợ lắm vì chúng hiểu rằng chúng chỉ vô ý một chút là đủ mất mạng như không.

ăn ném qua các thứ, uống vài hớp rượu xong, vua truyền triệt yến. Từ hôm Ngài tương tư Bội Ngọc, Ngọa Triều Hoàng đế coi các thứ cao lương mỹ vị bất quá như rơm khô.

vừa lúc ấy, có biểu của Đinh Thọ dâng về, trong đó, Thái giám thú thực vẫn chưa tìm thấy Bội Ngọc, nhưng hẳn lại đổ cho là tại sự cụ chùa Tiêu Sơn cổ tình ẩn nặc.

Bạo chúa hất đổ chiếc kỷ bạch đàn làm vỡ tan cả bộ chén sứ, Ngài gọi tên sứ giả vào và quát hỏi:

- Bậy sao không giải tên ác tăng ấy về đây cho Trẫm.

Tên lính vội quỳ tâu:

- Tâu Thánh thượng sư cư chùa Tiêu sơn hiện đã áp giải về đọi mệnh Ở trước
Ngọ môn lâu.

- Dem nó vào ?

Thị vệ tức khắc điệu nhà tu hành lên điện; một người đàn ông chừng sáu chục
tuổi nhưng khỏe mạnh, vạm vỡ, cử chỉ rất chắc chắn tuy ăn mặc lò xoà. Khuôn
mặt nhà sư vuông chữ điền; màu da tươi thắm; hai hàm răng đều, chưa khuyết; hai
mắt thông minh; mái tóc mọc nửa vôi đã trắng xoá như cước...

Thoạt trông nhà sư, Ngọ Triều Hoàng đế đã toan vung gươm lên để chém
nhưng sau lại thôi. Trong cặp mắt Ngài thoáng lóe ra một tia lửa điện; trên làn môi
Ngài thoáng nở một nụ cười... Vẫy tay ra hiệu cho lính hầu áp giải nhà sư lại gần
Ngự toạ, bạo chúa khẽ rút con dao chuôi vàng và từ từ chống lên đầu nhà sư. Rồi,
điềm nhiên. Ngài... róc mía?...

Con dao lập lòe lên xuống; vỏ mía tách rời lá tả trên vai kẻ thụ hình... Thịnh
thoảng, con dao trong tay nhà vua lại lướt lên vỏ mía và bập mạnh xuống cái đầu
trọc lóc Một vết thương há toác ra, một dòng máu đỏ chảy luể loại xuống trán,
xuống gáy, xuống mặt, nhuộm đỏ tấm áo cà sa đã cũ màu...

Tả hữu nhìn vua nghịch ác, hồi hộp nín thở, cũng không biết nên khóc hay nên
cười Nhà sư vẫn cúi đầu im lặng, không một lời kêu van, không một tiếng xoa
xuýt Bạo chúa cũng nghiêm trang làm cái trò chơi tai quái như ai làm một việc
quan trọng, thiêng liêng. Dòng máu vẫn chảy luể loại đọng thành vũng nhỏ trên
nền gạch vẽ rồng . . .

Róc xong tấm mía, vua Ngọ Triều vừa tiện rời từng khẩu đưa lên miệng nhai
vừa dẫn từng tiếng hỏi:

- Nhà ngươi giầu co gái Phạm Cự Lượng Ở đâu?

Sư cụ nói buông xông:

- Không biết?

Vua Ngọ Triều tái mặt:

- Phạm Cự Lượng, Lý Công Uẩn và ngươi cùng nhau âm mưu làm phản tội
đáng muôn chết mà nay ngươi còn dám cứng cổ à?

- Đâu có việc ấy? Mà phỏng thử có thể nữa, chẳng qua bọn ta làm cái việc trừ
ác cứu dân, sao gọi là phản nghịch được?

Vua Ngọ Triều thét lên một tiếng. Một làn chớp nhoáng lòe ra khiến mọi
người quáng mắt. đầu sư bay vọt xuống thềm, bỏ lại trên nền điện một vệt máu
hồng...

Như điên lên vì hơi máu, bạo chúa gọi:

- VÕ sĩ đâu, giải Phạm Cự Lượng và khiêng con mãnh hổ của Trẫm lên đây? ...

Thị vệ dạ ran đoạn chạy tấp xuống thêm.

Một lát sau, họ khiêng lên trước ngực toạ một cái cũi sắt nan thưa trong nhót một con hùm cực lớn. Cùng lúc ấy, Phạm Thái sư bước tới đàn trì. Ngài không lay mà cũng không thay đổi thần sắc trước cái thây chết của khách tu hành tuy chính thân thể Ngài cũng đã sứt sỡ, vỡ vàng, xanh lợt. . .

Con mãnh hổ, ngửi thấy mùi máu, gầm lên và nhảy lồng lộn trong cũi sắt.

Trò ác thú, vua Ngọa Triều bảo Thái sư họ Phạm:

- Nếu người không nói thực cho Trẫm biết chỗ ẩn mình của con gái người thì mãnh hổ đây sẽ vì Trẫm mà xé thây người ra làm trăm mảnh.

- Ta chịu chết còn hơn chịu làm hại đời con gái yêu của ta.

Vua Ngọa Triều cười nhạt:

- Làm một vị Quốc trượng không muốn, nhà người lại muốn làm mồi cho cọp, thì lạ thực ?

- Ta thà chết chứ không thêm cái ngôi Quốc trượng. Con ta thà chết còn hơn là phải hiến cho hôn quân.

Bạo chúa nghiên răng:

- VÕ sĩ? Trói nghịch tặc vào cột son và lấy sắt đỏ gi vào lưng hắn, mau?

VÕ sĩ dạ vang rồi lò lửa bắt đầu cháy, rồi những thỏi sắt bắt đầu đổ rục.

Chúng, sau khi đã lấy dây buộc chặt ngang lưng Phạm Thái sư vào cột, lần lượt cầm sắt đỏ ấn mạnh lên lưng Ngài.

Thịt cháy xèo xèo, mùi xông khét lẹt... Đau quá, Phạm Thái sư vừa cúi mình ra phía trước thì bị ngay mãnh hổ giương vuốt tát một cái bằng trời giáng. Quai hàm Thái sư tẹo hấn đi, thịt má Ngài rách, bớp, đỏ loang. Thái sư kêu rú lên và cố lật mình lại phía sau. Bọn võ sĩ lại cầm sắt đỏ gi vào vết bỏng trên lưng Ngài... Để tránh sự đau đớn, ông già khôn nạn vội xoay mình thì con mãnh hổ, sau một tiếng gầm rùng rợn, lại quào vồ lấy miếng mồi ngon. Và cứ như thế mãi cho tới khi vị công thần của Lê Đại Hành Hoàng đế, không chịu được thảm hình ấy nữa, gục đầu xuống ngực và thờ hắt hơi thờ cuối cùng? . . .

Vua Ngọa Triều, nhovn một nụ cười đắc chí:

- Cho thế mới đáng đời quân phản chúa? VÕ sĩ bây, tháo xác chết của nghịch tặc ném vào lồng sắt cho mãnh hổ.

Bọn thị vệ làm theo nhời phán. Tức khắc thi thể của Phạm Thái sư bị hùm cắn xé và nhai nát cả thịt, xương...

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 12

Bóng kỳ sý giã từ quan ải,
Tiếng khải ca trở lại Thần Kinh,
Đình non ha đá để danh,
Triều thiêng vào trước cung đình dăng công.
Nguyễn Thị Điểm

Đoàn quân thắng trận về tới kinh thành vào giữa một buổi chiều cuối xuân chói lọi...

Mặt trời tà chim trong một vũng hồng... ánh nắng hấp hối nhuộm các chòm cây to và các nóc cung điện một màu vàng rực: không khí ngào ngạt những hương thơm; chim chóc hót vang trong gió ấm. . .

Ngay từ khi mới được tin báo tiếp Ở ngoài biên gửi về, nhân dân Kinh Thành đã náo nức bảo nhau mở một cuộc đón rước cực kỳ long trọng đoàn chiến sĩ đã có công ghi thêm lá cờ Đại CỒ Việt một chiến tích vẻ vang.

Và cũng bởi thế nên vừa nghe trống từ xa vẳng lại cùng với khúc hát khải hoàng bách tính đã Õ nhau đi đón, tiếng reo mừng nổi lên như sóng cồn bão táp, vang động đến tận thâm cung.

Vua Ngoa Triều biến sắc: trước cử động sùng bái của dân chúng đối với Lý Công Uẩn, Ngài cảm giác lờ mờ rằng oai quyền của mình đã sắp tới ngày đổ vỡ. Ngài sợ hãi, nhớ lại giấc mộng ăn lê...

Trời? Cái Ngai vàng của họ Lê có lẽ sắp phải nhường lại cho họ Lý thực chăng?

Vuốt những giọt mồ hôi giá ngắt trên trán, bạo chúa đứng phất dậy, đi đi lại lại trong cung, tỏ ý lo lắng. Hình ảnh khôi ngô của chàng thanh niên tuấn kiệt mỗi lúc một hiện ra trước mắt; Ngài giơ tay ra phía trước, miệng lẩm bẫm:

- Nghịch tặc ? Mày dám quyền rũ bách tính của ta, mày dám dương đầu với ta thì rồi mày phải chết? Mày phải chết bằng cực hình?

Tiếp câu nói của vua Ngọa Triều tiếng hò reo ngoài phố càng bội lên như ngụ cái ý muốn đổi quyền thay chủ của cả một dân tộc mà sự chuyên chế đã làm cho phần uất đến cực điểm.

Rồi, thốt nhiên, toàn thành sáng rực như một cái bể lửa: nhân dân thấp đèn đốt đuốc để kéo nhau đi đón chào đội quân chiến thắng.

Từ xa, tiếng trống trận, tiếng vũ nhạc mỗi lúc một gần, trấn áp cả muôn tiếng hò reo của bách tính, như tiếng sấm sét nổ trên sóng cồn...

Thực là cả lớp sóng người gồm đủ các hạng và cùng điên cuồng lên bởi xúc cảm nhiệt liệt. Dưới ánh đèn ngũ sắc, người ta nhận thấy sát cánh nhau, những vương hầu khanh tướng kiêu ngạo và rực rỡ, những nho sĩ, áo xanh, bọn dẫn lộ của quần chúng, những dân gian quần nâu áo vải...

Hết thấy đều hát to những khúc hùng hồn, reo hò vạn tuế và đốt những tràng pháo dài dằng dặc.

Sau đám ấy là những đàn bà con trẻ đi đón chồng, cha, anh. Họ cũng cười, cũng hát, cũng nhảy múa, kêu gào như một đoàn hóa dại.

Sự náo nhiệt mỗi lúc một tăng thêm một bội lên rồi đám đông vụt tách ra làm hai, nhường lối cho đoàn quân trở...

Lý Công Uẩn đi đầu. Cưỡi trên mình con bạch mã, áo giáp hoen đầy máu và cát bụi, chàng hiện ra, dưới bóng cờ đuôi nheo sắc đỏ, lẫm liệt như một vị tướng thần

Kéo sau lưng chàng là bộ binh rồi kỵ binh và sau cùng, đoàn voi trận.

Mặt đất rung lên trong khi bầu không khí làm những bụi, vang những tiếng reo mừng và s ánh trưng ánh lửa. . .

Toàn thể nhân dân tướng sĩ đều rạo rực cả tâm hồn. Người ta cảm thấy như có một luồng điện chạy.

Vừa thoát thấy Công Uẩn, bách tính mừng rỡ như thấy một vị phúc thần giáng thế Tự nhiên, người ta so sánh chàng với bạo chúa, tự nhiên người ta khao khát một kỷ nguyên mới có thể đem lại cho dân chúng sự thái bình, cái hạnh phúc và những phút s ay đắm vinh quang . . .

Cái ước vọng ấy, nhân dân không hề giữ kín trong lòng được nữa. Họ phải hình dung ra bằng nét mặt và bằng nụ cười; người ta phải biểu lộ nó ra ngoài nói, ra những tiếng hoan hô có lẫn nước mắt.

Công Uẩn cũng nhận thấy lòng dân yêu mình tới cực điểm. Chàng rất cảm động và đã có ý tựa vào đó nếu, rồi đây, chàng phải kinh địch với hôn quân. Chàng bồn chồn quá vì, từ khi đem quân đi chinh phạt Chiêm Thành, chàng không được tin tức gì của Phạm Thái sư và của Bội Ngọc hết. Tuy chưa nghe thấy xảy ra sự gì mà chàng vẫn lo canh cánh vì luôn luôn chàng thấy bóng thanh gương lừng lơ trên tính mệnh gia đình họ Phạm. Trông thấy dân gian đi đón mình, chàng cũng toan hỏi thăm nhưng cái địa vị một ông tướng cầm nghiêm lệnh cho toàn quân bắt buộc chàng không được nói một nhời.

Cố giữ vẻ nghiêm trang điềm tĩnh, Công Uẩn hết sức nén cơn phong vũ trong lòng mỗi lúc một thêm to.

Đoàn quân cứ trảy, trảy mãi trong ánh đèn ngũ sắc...

Trăm họ đi kèm hai bên không ngớt lời khen ngợi các anh hùng đã làm cho oai danh của chủng tộc như sấm dậy tới phương xa.

Khi quân trảy gần tới cửa Nam Kinh Thành, một vị võ tướng, vâng chiếu mệnh của Thiên tử, đã chực sẵn với các thứ dê lợn trâu bò để khao quân. Theo chiếu chỉ của đức Hoàng đế thì toán quân Nam Chinh hãy đóng trại ở ngoài thành đêm ấy chờ sáng hôm sau hãy kéo vào thành để Quân vương còn Ngự lãm. Công Uẩn tiếp chiếu liền xuống lệnh đồn binh và cho phép sĩ tốt mở tiệc để thụ ân vũ lộ.

Còn chàng thì vào trướng tiếp Vương sứ Ngô Tử An.

Binh lính đóng bịt ngàn trên mấy cánh đồng lớn. Các doanh trại, trong giây phút, hiện ra như bát úp.

Đình liệu bắt đầu cháy như sao sa. Mấy nghìn chiến sĩ, sau những buổi nằm sương đạp cát, tắm máy, gội tên, đều cởi bỏ áo giáp, gác đồ binh khí, cùng nhau nâng chén rượu vua ban và ca khúc thái bình...

Công Uẩn ngồi uống rượu với Ngô Tử An đã được vài tuần. Chàng đã phải đáp những câu hỏi chán ngắt của Tử An về việc đánh dẹp Chiêm Thành. Chàng định xoay câu chuyện ra phía khác để thử dò la tin tức của Phạm Thái sư cùng Bội Ngọc.

Chừng đoán biết ý ấy, Vương sứ nhìn Công Uẩn khẽ mỉm cười đoạn cầm bình rượu rót ra chiếc chén vàng mà hắn đem theo:

- Xin Tướng quân hãy cạn mấy chén rượu vua ban này. Thêm vào ơn mưa móc, bản chức xin kính dâng nhời mừng Tướng quân đã quét thanh cường khấu, giữ vững bờ cõi giang sơn và làm cho mọi hời phải khiếp phục. Làm trai ở đời,

một khi đã lập nên công trạng hiể hách như thế, cũng nên bắt chước như Tào Mạnh Đức khi xưa mà ngâm câu đắc ý vậy.

Công Uẩn cười và tiếp lấy chén rượu.

Nhưng, khi chàng vừa uống khỏi cổ họng, Công Uẩn ngạc nhiên thấy khác.

Một cảm giác không thường theo máu chạy khắp thân thể chàng khiến cho tứ chi chàng rời rã, cặp mắt chàng mờ đi, đầu chàng như có ai vừa úp lên cả một cái cối bằng thép nặng...

Công Uẩn giật mình, biết trúng mưu hại. Chàng gượng đứng lên và toan cất vắn Tử An nhưng, vụt cái chàng ngã dúi xuống đất như một bộ chiến bào rơi.

Tử An thét:

- Sĩ tốt đâu? Lý Tướng công bị ngộ cảm rồi? ... Mau mau vực Ngài vào thành để bản chức đón quan Thái y điều trị.

Chớp mắt, một cái cẳng đã làm xong. Mấy tên thủ hạ của Tử An vội khiêng ngay Công Uẩn vào trong thành. Quân lính xôn xao lo sợ nhưng, không ngờ đó là mưu sâu của bạo chúa, chúng yên trí rằng chủ tướng chỉ bị cảm xoàng, quan Thái y cho một liều thuốc là khỏi.

Sự vui vẻ tung bừng trở lại với đám chiến sĩ ồn ào. Vô tư lự, chúng cùng nhau cứ chén tạc chén thù suốt sáng trong khi chủ sủy của chúng đã bị vua Ngọa Triều hạ ngục .

Bạo chúa, xoa tay, cười hớn hở:

- Rồi Trẫm sẽ phanh thây mi để xem lá gan mi lớn chừng nào ? . . .

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 13

công Uẩn mê man không biết là bao lâu. Khi chàng mở mắt nhìn, Công Uẩn chỉ thấy bóng tối dày đặc quanh mình. Chàng có cái cảm giác như bị rơi xuống một vực thẳm... Ô hay? Chàng mê hay tỉnh thế này? Quân lính của chàng đâu cả? Chàng đã về tới nước nhà hay còn Ở đất Chiêm Thành? Mà sao đầu chàng nặng thế này? Sao chân tay chàng rời rạc thế? Và sao cổ họng chàng khô như vậy? Vương vai; dụi mắt; Công Uẩn cố nhìn... Mù mịt? Chàng cố lắng tai nghe... Im lặng ? . . . Chàng thử gọi i . . . Chẳng ai thưa a ? . . .

- Ngô Tử An ? . . . À ? B ạo chúa. . . b ày mưu khao quân để . . . lừa ta ? . . . Thôi, ta hiểu rồi? Đây hẳn là một gian trong nhà linh ngữ? ... Ta là thằng tù chỉ còn đợi chết?

Cái ý tưởng là một tử tù của bạo chúa khiến Công Uẩn lạnh người. Không phải là chàng sợ chết nhưng vì chàng sợ nghĩ đến cha con Phạm Thái sư, một khi chàng đã phải hạ ngục thì cha con Phạm Thái sư chắc cũng bị bắt giam và không chừng đã bị giết bị nhục rồi. Bội Ngọc, người yêu của chàng, đã bị nhục? Công Uẩn lồng lên với ý nghĩ ấy. Chàng đứng phất dậy và sục sạo khắp gian phòng tối. Chàng chỉ vấp phải những vách đá xù xì ảm lạnh? Chàng cuống cuống, tưởng chừng có thể phát điên lên được. Nhưng, chàng biết làm thế nào? Thất vọng đến cực điểm, Công Uẩn gằm lén đoạn dùng hết sức lung lay cánh cửa gỗ lim. Ngay lúc ấy, bên ngoài vụt có tiếng người khẽ nói:

- Lý Tướng quân ? . . . Nếu người đừng làm dữ và cho tôi được phép trói người lại thì tôi sẽ để người ra ngoài này.

Một ý định thoáng lóe ra trong tâm trí náo loạn của Công Uẩn. Chàng nhận lời Túc khắc cửa ngục hé mở, một tên nội giám lên vào...

Công Uẩn liếc nhìn qua tấm cửa lim hé mở: hàng trăm mũi giáo lập lòe dưới ánh ngọn đèn lồng, đều trở thẳng vào cửa ngục.

- Bây đem ta đi hành hình?

- Không phải thế.

- Vậy bây trói ta làm gì?

- Để dẫn Tướng quân ra ngoài vì có người đang chờ Tướng quân để nói một câu chuyện quan hệ.

Công Uẩn ngạc nhiên quá. Chàng cố đoán mà không thể nào hiểu được. Trong khi ấy tên nội giám đã cùm chặt hai cổ tay chàng lại. ánh đèn lồng vụt tắt. Nội giám dẫn chàng đi...

Đêm ấy, trăng tuy vắng mà nền trời quang đãng, sao mọc từng vùng. Cảnh vật trên mặt đất lờ mờ, bí mật. Giun đé xôn xao trong cái tĩnh mịch sâu thẳm...

Theo tên nội giám, Công Uẩn đi trên những lối quanh co đầy những bóng cây rậm. Cả hai người cùng nín lặng. Công Uẩn nghĩ ngợi lung lăm. Chàng thấy tính mệnh chàng, lúc ấy, đương phủ trong một cái màn bí mật ghê rợn...

Bỗng, nội giám khẽ ra hiệu cho Công Uẩn bước lên thềm đá một toà cung điện. Hắn gõ nhẹ vào cánh cửa son mấy cái đoạn kính cản lắng tai chờ nghe. Chỉ giây phút, cửa cung hé mở; tên nội giám ấn Công Uẩn vào trong đoạn hắt khép ghì cửa lại...

Choáng váng như người vừa ra khỏi hang sâu chợt thấy ánh mặt trời, Công Uẩn đứng ngây ra có đến mấy phút trong gian phòng ảm áp, thơm tho và sáng rực. Chàng chớp mắt luôn luôn, chưa kịp nhìn nhận gì cả.

Mãi sau chàng mới thấy Dương hậu, ngả mình trên một chiếc ghế dài, nhìn chàng với một nụ cười lẳng lơ và giễu cợt...

Dưới hai ngọn sáp vàng linh động, Dương hậu hiện ra trước mắt Công Uẩn như một pho tượng của Dục tình say đắm: Nàng ngả đầu xuống lưng ghế, gồi lên búi tóc xô lệch như một chiếc gối mềm thơm. Cặp mắt nàng long lanh nhìn một cách khêu gợi. Trên làn môi đầy thắm, đứng sững một nụ cười. Nàng chỉ mặc một cái áo lụa mỏng hở hai cánh tay và cái ngực nõn nà. Cặp đùi nàng tròn trĩnh vắt chéo lên nhau, hiện rõ dưới những nếp xiêm là. Nàng khẽ rung đùi khiến bàn chân xinh xắn, gót đỏ như son, lúc ẩn lúc hiện như nhịp theo những thổn thức sôi nổi trong lòng . . .

Hai người nhìn nhau...

Dương hậu bỗng cất giọng uể oải:

- Thị nữ đâu, nhắc cấm đôn mời Tướng quân ngồi?

Yên lặng.

hậu khẽ gắt:

- Những quân này láo thức? Chúng nó lẩn đâu mất cả!

Vừa nói, Hậu vừa trở chiếc đôn bọc gấm đặt cạnh chỗ nàng ngồi:

- Tướng quân tạm ngồi xuống đây vậy.

Công Uẩn từ nãy vẫn đứng im, lúc ấy, tự nhiên chàng làm theo ý nàng như một cái máy.

- Thế nào? Phong cảnh mà nhất là bọn vũ nữ Chiêm Thành hẳn đẹp mắt

Tướng quân lắm đấy nhỉ?

- Mà ta cũng không dám trách Tướng quân: người, dù là một bậc danh tướng nữa, bao giờ cũng vẫn là... người...

- Tàu Hoàng...

Dương hậu không để cho Công Uẩn kịp nói, nàng đặt vội bàn tay thơm tho lên miệng Công Uẩn.

- Những lối xung hô phức tạp ấy là để dùng Ở chỗ đông người kia. Ở đây, chỉ có Chúng ta. . . Chàng hà tất phải giữ lễ quá như thế ? . . .

Sự đụng chạm êm ái ấy khiến Công Uẩn rùng mình. Tuy thế, chàng cũng nói:

- Tàu Hoàng hậu, dù Ở đâu chăng nữa, hạ thần cũng không quên cái thể thống

quân thân?

Sự then thùng nhuộm hai gò má Dương hậu một sắc hoa đào. Nàng khẽ cau lông mày hỏi Công Uẩn:

- Tướng quân không bao giờ quên thể thống quân thân nhưng liệu đức Hoàng đế Ngài có nhớ tình tôi chúa không? Tôi dám quyết rằng không. Chứng cứ: Phạm Thái sư, nhạc phụ của Tướng quân, vừa bị đức Hoàng đế truyền lệnh quăng vào chuồng hổ . . .

Công Uẩn đứng phất dậy; mặt chàng nguội như tro.

- Phạm Thái sư đã bị giết rồi?...

Dương hậu thở dài:

- Phải, Thái sư đã bị hùm xé xác rồi. Không những thế, Bội Ngọc lại cũng vừa bị bắt.

Công Uẩn ngã ngồi xuống ghé.

Một tia lửa ghen hờn thoáng qua trong cặp mắt Dương hậu... Nhưng nàng lại tươi ngay và nói bằng giọng trách móc:

- Tướng quân chung tình quá nhỉ?

- Tàu Hoàng hậu, người đã bạc tình thì còn mặt mũi nào trông mảnh trăng thề?

Và lại

- Sao?

- Bội Ngọc tiểu thư là một người đáng được chung tình lắm?

Dương hậu giận đỏ mặt; nàng ngồi phất dậy, quắc mắt nhìn thẳng vào Công Uẩn:

- Chàng định nhục mạ ta?

- Tàu Hoàng hậu, kẻ hạ thần chỉ tau thực nổi lòng.

Dương hậu toan truyền lệnh cho nội giám lại đem giam Công Uẩn xuống ngục nhưng, không hiểu tại sao, giữa lúc cầm hờn chàng nhất, Hậu càng yêu mến khao khát chàng. Nhìn hai cổ tay Công Uẩn bị kẹp chặt trong lỗ chiếc cùm hình chữ nhật, nàng có cảm giác bùi ngùi đau đớn. Nàng thở dài, đoạn nói nửa như với mình nửa như với Công Uẩn:

- Đàn ông thực là giống đáng giận? HỌ bạc bẽo và mù cá? ...

Câu oán trách thành thực ấy khiến Công Uẩn như hồi hận tuy chàng không có điều gì đáng hối hận.

Dương hậu vẫn lằm bằm nói tiếp:

- Ta yêu chàng, đã khổ sở vì chàng, đã liều chết để cứu chàng và hơn nữa, sẽ

còn muốn cứu chàng một lần thứ hai, cứu cả người chàng yêu, kẻ tình địch ghê gớm của ta. Đáp lại sự tận tâm ấy, chàng đa thờ ơ, đã hất hủi, đã 4nhục mạ ta như đối với một con đàn bà mặt hạng ? . . .

- Tàu Hoàng hậu, nếu mặt tướng đã vô tình phạm thượng, cúi xin Hoàng hậu tha thứ cho . . .

Giọng thiết tha, Dương hậu đứng sát lại bên mình Công Uẩn:

- Tha thứ cho chàng?... Trời ơi? Chàng nói lạ? CÓ chẳng chàng tha cho thiếp và đừng bắt thiếp phải đau khổ vì chàng nữa ? . . .

Trong khi Dương hậu nói, hai giọt nước dần dần đọng lại trong khóm mắt nàng đoạn từ từ lăn xuống hai gò má đỏ hây hây... Hơi thở của nàng dồn dập thoáng lên mặt Công Uẩn như một thứ hương ngát say sưa...

Công Uẩn hơi ngượng, lùi lại phía sau một bước. Dương hậu lắng lơ tiến lên một bước và êm ái cầm lấy tay chàng.

- Khôn nạn, hai bàn tay đã từng chống đỡ cả một chiếc Ngai vàng mà giờ phải cùm kẹp đến thâm tím lại... Chàng đưa thiếp mở cùm cho nào.

Vừa nói, Dương hậu vừa kéo sát Công Uẩn vào lòng. Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Công Uẩn?... Thiếp yêu chàng lắm. Mỗi tình yêu ấy, phỏng chàng có thấu cho?... Thiếp không đành lòng thấy chàng phải chết mà, cứ theo ý định của Ngoại Triều Hoàng đế, chàng thế nào cũng chết. Thiếp muốn cứu tính mệnh chàng. Thiếp sẽ vui lòng cứu tính mệnh người yêu của chàng. Đáp lại, chàng chỉ cần ban cho thiếp một chút tình, một nhời âu yếm mà thiếp bấy lâu vẫn ước ao khao khát như ruộng nê chờ mưa. . .

Công Uẩn xúc động quá: trước tình yêu khẩn thiết và những lời van xin thành thực của bà Chúa si tình, chàng cảm thấy xót thương khôn tả. Nếu lòng chưa bận vì Bội Ngọc. Chàng có thể hy sinh cả cuộc đời chàng cho người đàn bà mà chàng vẫn coi hầu như một con yêu tinh ấy. Là vì, con yêu tinh ấy đã yêu, đã khiến lòng tự ái của người đàn ông Ở chàng được thoả mãn... chàng phân vân quá: yêu Dương hậu, chàng tin rằng không thể nào yêu được nữa. Lòng chàng đã hoàn toàn thuộc về Bội Ngọc rồi. Mà từ chối nàng... CÓ lẽ Bội Ngọc sẽ không thoát chết được bởi lẽ chính thân chàng cũng khó lòng thoát chết. Nhưng chàng có nên vì thế mà, đánh lừa một người đàn bà chẳng? Chàng có nên đánh lừa Dương hậu, đang sẵn lòng vì chàng mà phạm vào bất cứ một sự rò đại nào chẳng?

Công Uẩn thấy rõ rằng chàng không có can đảm làm việc ấy.

Chàng thờ dài, chẳng biết đáp lời Dương hậu thế nào...

Riêng phần nàng, làm tương Công Uẩn đã sắp thuận tình, lại càng trở nên tha thiết Nàng ngả sát vào mình Công Uẩn. Cả tấm thân mềm mại rung động của nàng, lúc ấy, trở nên như một nhời hứa hẹn. Công Uẩn rùng mình, ngây ngất. Chàng từ từ cúi đầu, từ từ nhắm mắt, cố tránh sự cảm dỗ mà chàng biết không thể sao tránh được... Nhưng, cùng một lúc chàng cúi đầu nhìn xuống, Dương hậu cũng ngửa mặt trông lên... Hai mặt thành giáp nhau; bốn tia mắt thành pha lẫn vào nhau, đăm đúi. Dương hậu mỉm cười; cặp môi tươi sáng của nàng khẽ mấp máy một cách khêu gợi...

Bỗng Công Uẩn nhũn người: Chàng cảm thấy hai cánh tay, mềm như hai khúc rần, êm ái rít chặt lấy mình chàng . . .

- Lý lang quân? ... Từ lâu, thiếp khổ sở vì chàng... từ lâu thiếp chỉ sống với cái hy vọng rò dại là được chết Ở trong cánh tay chàng...

Thế là xong? ... Công Uẩn chỉ cưỡng được tới lúc ấy... Chàng đăm say đặt môi lên nụ cười thom ngát... Hai tấm linh hồn như tiêu tan trong một giây phút điên cuồng. Dương hậu từ từ nhắm mắt lại, tình yêu ích kỷ muốn cho ngoại vật nhòa đi

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 14

Ném chua cay tâm lòng mới tỏ,

Chua cay này há có vì ai!...

Vì chàng, lệ thiếp rỏ đôi,

vì chàng, thân thiếp lẻ loi một bề.

Nguyễn Thị Diễm

Sư cụ chùa Tiêu Sơn phải bắt lúc buổi sớm hôm mông ba tháng tư thì chiếu hôm mông năm, Bội Ngọc, trốn vào một ngọn tháp cổ, lại cũng phải bọn Đinh Thọ tìm thấy.

Biết rằng chẳng thể nào thoát khỏi tay bạo chúa, thiếu nữ quyết định sẽ giữ gìn

danh dự cho tới cùng. Con gái Phạm Cự Lượng Tướng công có một trái tim cân quắc; tuy giàu tình cảm mà không hèn. Nàng nhất định bảo toàn tiết tháo vì nàng coi đó là cái cử động duy nhất để tỏ tình yêu đối với Lý Công Uẩn.

Và lại, dù sao mặc dầu, nàng vẫn thấy Ở trong cùng đáy tâm khảm nàng một tin cậy lạ lùng, bí mật. Nàng không hy vọng gì sẽ thoát tay bạo chúa mà, thực ra, nàng vẫn tin một cách mơ hồ rằng trong bước đường cùng, thể nào cũng xảy ra một việc phi thường nó làm cho nàng được gặp mặt tình lang.

Nhờ vì tấm lòng tin lạ lùng ấy và nàng đã có chủ định nên lúc Đinh Thọ đưa nàng ra xe để cùng hấn lên đường về Kinh. Bội Ngọc bình tĩnh lắm. Nàng giữ riết lấy con dao găm chuôi vàng, mà khi tiễn nàng ra cửa. Phạm Thái sư đã đưa cho nàng như có dặn ngầm con dù sao cũng đừng để nhục đến gia thanh.

Bốn con ngựa chiến, bị thúc giục, co vó phóng như bay; bánh xe lăn như gió lốc; các mảnh đồng kêu vang lên; trục xe nảy lửa... Hai bên dọc đường, phong cảnh nổi nahu chạy giạt lại phía sau, dưới cặp mắt thờ ơ của Bội Ngọc.

Ngầy ra như pho tượng, thiếu nữ không nghe thấy gì nữa. Là vì cái ý định đương đầu với bạo chúa đã trở nên một sức ám thị mạnh đến nỗi cả tâm hồn nàng, lúc ấy, tựa hồ chỉ sống vì nó mà thôi.

Nàng cứ âm thầm với ý định trong khi đoàn ngựa chiến cứ từng trạm một hay đổi nhau đem tin đặc thắng về Kinh. Từ lúc Ở Kinh Bắc ra đi tới lúc xe vượt điều kiêu vào Tử Cấm thành, Bội Ngọc cũng chẳng nhớ rõ là đã trải qua mấy ngày nữa. Không ăn, không ngủ, nàng tuy đã mệt nhoài thân thể mà tâm hồn nàng, trái lại khang kiện hăng hái vô cùng.

Lúc ấy, chùng cuối canh tư nhưng vua Ngọa Triều vẫn còn thức và đang đọc am.

vừa thấy Đinh Thọ giải Bội Ngọc lên thêm, bạo chúa đã đứng phắt dậy. Nỗi mừng vô hạn và đột ngột khiến nhà vua không nói được câu gì. Ngài chỉ giương mắt nhìn như muốn ăn tươi ngay con người ngọc đã khiến Ngài bấy lâu mơ tưởng khát khao. Cứ trông sắc mặt Ngài biến đổi dữ dội dữ biết trong cõi lòng bạo chúa, sự sôi nổi mạnh là chùng nào.

Vua Ngọa Triều nhìn Bội Ngọc. Kiêu hãnh, nàng cũng trợn mắt nhìn vua. Bốn làn nhõn quang như một cặp song kiếm của hai vũ sĩ đương nhau...

Vua Ngọa Triều bị thua trước. Ngài mỉm cười và trở một chiếc cảm đơn:

- Mời ái khanh ngồi. Dọc đường, kẻ thủ hạ có điều chi vô lễ, mong ái khanh cũng đừng chấp. Trẫm mong nhớ ái khanh quá nên phải triệu ái khanh bằng cách

hơi đường đột này. Trầm thực tình ân hận không biết chừng nào.

Bội Ngọc đỏ bừng sắc mặt; hai mắt nàng sáng quắc lên như lửa... Sự giận hờn cực điểm khiến nàng, lúc ấy, càng đẹp như thần tiên đến nỗi vua Ngọa Triều, ngây ngất, nhìn nàng cơ hồ không nghe tiếng nàng quát:

- Hôn quân? Bạo chúa? ... Dâm tặc? Nhà ngươi tưởng có thể khuất phục, dưới dục vọng đê hèn của nhà ngươi, con gái Phạm Cự Lượng Tướng công, vị hôn thê của vị cái thể anh hùng Lý Công Uẩn đó chăng?

Rồi nàng bật tiếng cười ngạo nghễ:

- Nhảm rồi ? Hôn quân nhảm to rồi ? . . .

Ngọa Triều Hoàng đế luống cuống:

- Trẫm yêu ái khanh? Tình yêu bao giờ cũng hay dung thứ.

- Không? Tình yêu là một mối tình thần thánh, cao khiết; nhà ngươi đã làm bản nó như bùn nhơ làm vậy một tấm là.

Bạo chúa thờ dài:

- Từ khi thấy ngọc nhan, Trẫm bắt đầu biết có tình yêu? ... Trẫm đã hiểu thế nào là yêu rồi.

Vừa nói, vua Ngọa Triều vừa tiến sát lại bên mình Bội Ngọc và toan nắm lấy tay nàng, nhưng, tựa hồ bị bóng, thiếu nữ nhảy sang một bên, tay phải luồn vào ngực áo, tấm ngực phập phồng như mặt biển sắp nổi cơn dông, rút phăng lưỡi dao găm sáng quắc và hét to lên rằng:

- Liệu hồn ngươi, hời bạo chúa? Lưỡi dao này sắc như nước và có tẩm thuốc độc Chỉ hơi lướt da chảy máu, nó đủ khiến kẻ nào phạm tới ta phải chết ngay tức khắc Một bước nữa, nhà ngươi chỉ tiến thêm một bước nữa thôi thì rồi nhà ngươi chớ trách? Ta sẽ giết ngươi như một loài vật nhơ bản rồi ta sẽ liềm mạng sau.

Vua Ngọa Triều găm lên như con hổ. Ngài muốn nhảy sấn lại mà vồ lấy Bội Ngọc nhưng nàng dữ tợn quá, quyết liệt quá, khiến cho dưới cặp mắt long lanh của nàng, sự hăng hái của hôn quân như mớ lửa rơm bị tưới nước.

- Được lắm? Mi liềm chết cùng ta như thế kẻ cũng gan góc lắm. Mà, càng thế, sự ham muốn của ta càng thêm to. Xưa nay, những kẻ hèn như sâu kiến, ta đã chán rol

Vua quay về Ngự toạ và truyền bọn quan hầu rút rợn. Bọn nay run nhu một đám sậy bị gió lướt qua. Thực là một cảnh tượng không ngờ. Từ khi Long Đ~nh lên làm vua, chúng chưa từng bao giờ thấy ai dám ngẩng đầu trước cái oai sấm sét của bạo chúa. Thế mà nay, cha con Thái sư họ Phạm đã cả gan sỉ mạ hôn quân,

không biết sợ chết là gì? Phạm Thái sư, một bậc lão tướng trải bao phen chiến trận, đã đánh coi thường sự sống. Chứ như Bội Ngọc, một thiếu nữ ngây thơ kiêu diễm, mà cũng dám gan góc như vậy ư? Không tránh phượng ngôn đã nói: "Con nhà tông chẳng giống lông cũng giống cánh", thực không sai.

Nghĩ vậy, bọn thị vệ ngâm lấy làm sung sướng. Chúng coi cái cử động của Bội Ngọc tiểu thư là sự biểu lộ của không biết bao nhiêu oan khuất, bao nhiêu hận sâu, ai oán. Chúng hả hê thấy oai quyền bạo chúa bị lung lay và, cũng như bọn dân chúng kéo đi chào đón Lý Công Uẩn, chúng cũng lò mò ao ước một sự đổi thay, một cuộc cải cách nó đem lại cho tất cả một kỷ nguyên đầy hạnh phúc.

Sau khi đã uống mấy chén rượu, vua Ngọa Triều hình như cũng nguôi nguôi.

Bạo chúa nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ hồi lâu đoạn khẽ hỏi nàng:

- ái khanh có sao cưỡng ý muốn của ta? Người đàn bà nào ở vào địa vị ái khanh mà lại chẳng lấy làm đắc chí?

- Nhà vua chỉ quen với những con đàn bà khôn nặn. Nhà vua chắc chưa bao giờ hiểu rõ rằng một người như ta, đối với kẻ lạm quyền ý thế, ta khinh ghét tới bực nào ?

Vua Ngọa Triều giận sùi bọt mép nhưng vẫn không thể nào trừng phạt nổi cái miệng tươi như hoa, mặc dầu cái miện gấy nhục mạ mình.

Mím cười, vua nói tiếp, giọng gần như van nài:

- ái khanh, Trầm yêu ái khanh lắm. Từ hôm, trên mặt sông Nho Quan, ái khanh thoáng hiện trước mắt Trầm, một mối tình lạ bắt đầu phát minh trong lòng Trầm, nung nấu vô cùng. Trầm bắt đầu hiểu rằng Trầm còn thiếu thốn nhiều lắm. Mãi đến ngày ấy, cái ngày mà Trầm gặp ái khanh, Trầm sống lẻ loi với cái oai quyền vô thượng, giữa những cái bóng tự nhận là mỹ nhân mà thực ra chỉ là hạng bò nhìn. Sau các cuộc viễn chinh, Trầm đắc thắng trở về thường đem theo bao nhiêu gái đã nổi tiếng là đẹp: Trầm ném ụ, chúng vào một đồng như đồng hoa giấy không hương vị gì. Trầm lấy làm chán nản quá. Lắm lúc ngồi trên Ngai vàng, Trầm cảm thấy cuộc đời Trầm suông nhạt chẳng khác chi cuộc đời của một pho bụt mốc trong xá chùa hoang. Kịp đến khi Trầm gặp ái khanh... Như một tia chớp lóe ra trong đêm tối, một mối tình lạ lùng bùng phát sinh trong tâm Trầm. Trầm biết rằng ngoài Trầm ra, trên thế gian còn có một người có phép đủ khiến Trầm vui hay buồn, sướng hay khổ được. Trước kia, Trầm là một ông Hoàng đế, một đáng Chí tôn, một vị thần thiêng bất khả xâm phạm. Ngày nay, ái khanh đã biến Trầm thành một người, một người như hết thảy mọi người...

Thực chưa bao giờ bạo chúa nói dài đến thế. Bình nhật, chỉ một cá liếc mắt, chỉ một cái vẫy tay là đủ cho vua tỏ ý mình. Bội Ngọc lặng nghe vua nói nhưng không những nàng không cảm động mà còn thêm tức giận là khác nữa. Nàng có cái cảm giác như mó phải một con bọ hung.

Thấy lời khẩn cầu của mình vô hiệu, Ngọa Triều không thể kiên nhẫn được nữa. Bản tính nhà vua lại thức giấc:

- ái khanh mà cứ trái mệnh Trẫm thì Trẫm sẽ truyền lệnh lấy sắt đũa vào cặp mắt đã khiến Trẫm phải xiêu lòng.

Bội Ngọc giờ dao nói:

- Hình khổ ấy thi hành thế nào được với ta? Con dao này đây nó sẽ giải thoát ta khỏi tay ngươi.

- Khôn nạn? Ngươi ý cái thế lực của ngươi?

- Nhưng Trẫm sẽ xéo nát ngươi như xéo một con giun đất.

- Ta thách ngươi đấy? Lang quân ta sẽ báo thù cho ta!

Câu ấy là một tia lửa châm vào một thùng thuốc súng.

Vua Ngọa Triều, điên cuồng vì tức giận, hét to:

- Dao phủ?

Một tên lính nhảy lên thêm.

Quạt cỏ con yêu tinh này xuống cho Trẫm.

Võ sĩ xông lại phía Bội Ngọc. Nàng bình tĩnh hoa đao lên chém. Nhưng, chẳng khác một làn chớp, võ sĩ đã quét chân một cái khiến Bội Ngọc ngã lăn ra.

Hắn nhảy lại, nắm chặt lấy cổ tay nàng và bóp thực mạnh. Bội Ngọc rên một tiếng, bỏ rơi con dao sắc xuống thêm.

Vua Ngọa Triều rít lên:

- Lột trần nó ra đem tuốt nữa? ...

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 15

Cáo kính trước già bầu trời,
Doanh ngân rửa mác, non đoài treo cung,
Khải ca lừng lẫy phu công.

Đã ngoài nanh vuốt lại trong cột giường,
Giơ đuốc ngọc, đặt âu vàng,
Cối bờ mở rộng, mối dương dựng nên.
Phan Trần

Mấy nghìn chiến sĩ nhao nhao lên vì cái tin Lý Công Uẩn bị hạ ngục. Đối với chủ tướng, các sĩ tốt đều sẵn một cảm tình thiết con như đối với cha nên sự lạm quyền của bạo chúa không được chúng coi là chánh đáng. Mọi người đều nổi giận, bàn tán kịch liệt về sự bất công và bạc bẽo của vua Lê Ngọa Triều. HỌ không chịu được cái chính sự tàn ác nữa. HỌ muốn sống dưới một ông vua khoan dung, đức độ và công bằng hơn.

Giữa khi ấy, giữa khi lòng người đang sôi nổi, đang sẵn sàng làm những việc bạo động, một viên đại tướng, Đào Cam Mộc, bỗng phi ngựa lại trước đám quân hùng hổ, bắc loa gọi chúng mà dụ rằng:

- Hỡi các anh hùng, dũng sĩ? Các người hãy lắng nghe ta bảo đây:

"Trời đất Ở với muôn vật, tuy có lúc sấm sét, giận dữ mà vẫn hàm có đức hiếu sinh, cha mẹ Ở với các con, tuy có lúc roi vọt quở mắng song vẫn ngụ ý dạy dỗ. Ấy thế là Lê bạo chúa, từ khi giết anh là Lê Trung Tôn, cướp lấy ngôi báu đến giờ, đã tỏ ra không có một chút lòng hiếu sinh, một chút tình thương xót nào đối với trăm họ con dân cả. Bạo chúa càng ngày càng hoang dâm, độc ác, coi quyền vua như một thứ khí giới để giết người, coi trăm họ như cừu địch. Những người họ Lý tội gì mà phải thân chìm đáy nước? Thái sư Phạm Cự Lượng tội gì mà phải mảnh hổ phanh thây? Lại chủ tướng các ngươi, Lý Công Uẩn Tướng quân, một bậc trí, nhân, dũng kiem toàn, hỡi có tội gì mà phải hạ ngục? Chẳng qua hôn quân ghen hiềm ghét giỏi, bạc nghĩa vong ân tệ hơn Kiệt, Trụ đó mà thôi. Chủ tướng các ngươi; công đức trùm cả trời đất mà còn bị bắt giam các người liệu rồi ra có thể yên sống mà vui hưởng hạnh phúc với cha mẹ vợ con các người được không? Ta nghĩ lo cho các ngươi vô cùng. Ấy chính vì lo cho các ngươi nên hôm nay ta muốn nói với các ngươi một nhời:

"Vương giả không ai cao bằng Châu Văn; bá giả không ai cao bằng Tề Hoàn đều phải là những bậc chân nhân cả. Cầm vận mệnh của trăm họ, nếu không có bậc Đế vương minh chính thì kẻ hiền lương làm thế nào tiến thân được?

"Ngọa Triều đã ác nghiệt bất lương như thế, chỉ bằng ngươi cùng ta đập phăng

hắn xuống rồi chọn người tốt lên thay.

"Người có đức độ siêu nhân lại có tài năng quán chúng ấy, ta xem không còn ai bằng chủ tướng các ngươi nữa. Các ngươi đợi gì không làm việc phế lập? Làm thế, các ngươi có phải là loạn thần tặc tử đâu? Trái lại, các ngươi biết thuận ý trời chẳng đã rõ rệt muốn diệt Lê, phù Lý đó sao?"

"Các ngươi nên cùng ta vào thẳng cấm cung, đập đổ bạo chúa, tôn Lý Tương quân lên ngôi, mục đích để cứu lấy ta, lấy các ngươi, cứu lấy hết thầy trăm họ khỏi cái tình cảnh nước sôi lửa bỏng từ trước đến giờ. Tiến lên hỡi các anh hùng nghĩa sĩ?"

Một tiếng reo vang trời chuyển đất, tiếp tiếng gọi của Tướng quân Đào Cam Mộc. Đoàn chiến sĩ, như lớp sóng cồn, tức khắc ủa nhau kéo thẳng về phía Ngọ Môn lâu. Dân gian cũng nhất tề hưởng ứng. Mặt đường lăm lên một cơn lốc bụi, trong đó gươm đao lấp lánh như muôn nghìn tia chớp. Thực là một cái bể. Một cái bể phần uất tới cực điểm, dâng lên, xô tới, ngập lụt Từ Cấm thành.

Đứng trên vọng lâu, viên Cửu Môn Đề đốc trông thấy vậy, hiểu ngay rằng trước sự công phần của cả một dân tộc mạnh hơn bão táp, nếu ai dám kháng cự, người ấy sẽ nguy ngay. Bởi vậy, quan lớn vội mở toang cánh cửa Ngọ Môn cho cái thác cách mệnh chảy ủa vào...

Hoàng thành vang lên những tiếng sát phạt. Những bức tường đá ong rêu mốc vẫn gan lì cùng tuế nguyệt, lúc ấy, phải rùng mình.

Loạn quân kéo thẳng về phía nhà linh ngữ. Họ phá cửa lim, mời Lý Công Uẩn ra.

Thoạt thấy chàng, muôn trái tim cùng như nhảy lên, muôn cái miệng cùng há ra, một tiếng tung hô Vạn Tuế vang ầm như sấm dậy.

Họ phù Lý Công Uẩn tiếng vào cấm cung nhất định bắt cho được Ngọa Triều để trị tội

Tiểu thư Bội Ngọc, trần truồng như một pho tượng bằng cẩm thạch, lúc ấy đã bị trói riết vào một bó nứa tươi đập dập dựng đứng giữa sân rồng. Dao phủ cầm một đầu sợi dây cảo buộc vòng từ ngang lưng Bội Ngọc và chỉ còn chờ lệnh vua truyền...

Ngọa Triều Hoàng đế nhìn thiếu nữ bằng tất cả sự đắc thắng của một tâm hồn độc địa. Ngài thưởng thức một cách say sưa nỗi khủng khiếp của nàng và của những kẻ tả hữu đang run cầm cập. Phải, chỉ còn một cái lù mắt hoặc một cái vẩy tay nữa là cả một tấm thân tuyết đông ngọc đức kia sẽ biến thành cái giá bồng

nhùng đẫm máu, sự hỗn xược của Bội Ngọc sẽ bị trừng phạt bằng thứ cực hình ghê gớm nhất; cái oai quyền bị xúc phạm của nhà vua lại một lần nữa sẽ được rửa sạch bằng máu đào...

Bỗng, vua Ngọa Triều biến sắc, lắng tai nghe, những kẻ tả hữu cũng bởi hồi nín thở. . .

Một tiếng vang động từ xa vẳng lại, như cả một trận phong ba, và chỉ trong nháy mắt đã kéo tới phía ngoài cung cấm làm cho lầu ngọc thêm son rung chuyển. . . .

Đứng phất dậy, bạo chúa nói:

- Võ sĩ đâu, ra xem cái gì như động đất vậy?

Tên đao phủ buông đầu sợi dây, vừa chạy tới cửa vườn Ngự uyển thì một mũi lao đã cắm phập ngay vào ngực hắn. Đao phủ ngã lăn xuống đất, giãy như đĩa phải vôi Cùng lúc ấy, Lý Công Uẩn hiện ra, theo sau là một đoàn tướng sĩ, hung tợn như hùm.

Mặt trắng nhợt, Bạo chúa vội tuốt thanh bảo kiếm, chờ.

Giết xong đao phủ thủ, Lý Công Uẩn nhảy vọt lại gần bên bó nứa và cắt đứt dây thừng trói Bội Ngọc đoạn giật một lá cờ đại phủ cho nàng. Bội Ngọc lúc ấy ngất đi, không biết gì nữa. Công Uẩn đã bế nàng bước lên thềm cung cấm.

Vua Ngọa Triều thét:

- Nghịch tặc? Bậy dám tự tiện đột nhập cung vi, không sợ mất đầu hay sao?

Công Uẩn cười nhạt:

- Hôn quân chết đến nơi rồi mà còn chưa biết thân?

- à, Lý tặc thân giỏi nhỉ, người định thoán nghịch hay sao?

- Ta vào đây để báo oán cho Phạm Tướng quốc, để rửa nhục hiền thê ta và để phục thù cho những kẻ đã bị chết oan uổng về tay mày.

Ngọa Triều nghiêng răng sùi bọt mép và hoa gươm nhảy lại chém Lý Công Uẩn Đào Cam Mộc nhanh mắt đá một cái vào ngang sườn Bạo chúa rồi tiện tay giật lấy thanh bảo kiếm Long Tuyền. Bạo chúa ngã ngay xuống trước Ngự tọa.

Đào Cam Mộc dận một chân lên ngực bạo chúa đoạn phóng mạnh lưỡi gươm...

Tướng quân vừa chùi thanh gươm vào chiếc áo vàng của vua mặc vừa nói qua một tiếng cười gằn:

- Đã bốn năm trời đằng đẵng, ta chờ đợi cái phút này...

Trong khi sĩ tốt kéo vào đầy cung cấm, Công Uẩn đã êm ái đặt Bội Ngọc lên Ngai vàng. Thiếu nữ dần dần tỉnh... Nàng ngóc đầu, mở mắt đoạn khẽ kêu lên

thành một tiếng. . .

Công Uẩn vội hỏi:

- Bội Ngọc? Nàng đã tỉnh hẳn chưa?...

- Chàng . . . Chàng ? . . . Ó ? . . . Lạy Trời đừng khiến cho việc này chỉ là một giấc mơ...

- Không? Sự thực cả nàng hãy trông...

- Lý lang quân? Thiếp có ngờ đâu còn được thấy chàng?...

Vừa nói, Bội Ngọc vừa nắm chặt lấy tay Công Uẩn...

- ĐÓ cũng là lòng Trời cả? Từ nay hai ta sẽ không còn sợ hãi gì nữa? Em hãy trông bạo chúa, hẳn chết rồi.

Bội Ngọc ngồi nhòm dậy, gương to cặp mắt hãy còn hoăng hốt nhìn thây chết của Hoàng đế Ngọa Triều.

Binh sĩ thấy nàng đã tỉnh, vỗ tay hò reo:

- Tiểu thư vạn tuế... Tâu Hoàng hậu vạn tuế? ...

Giật mình, nàng ngẩng nhìn Công Uẩn. Chàng mỉm cười, khẽ nói:

- Lê bạo chúa bị giết rồi; Triều đình vẫn võ cùng một lòng tôn tôi lên làm Hoàng đế, cho nên mới có lời reo mừng như vậy.

Sắc mặt thiếu nữ bừng đỏ như cả một cánh phù dung. Nàng hơi có vẻ thẹn thùng lúng túng vì các việc xảy ra đột ngột quá, nàng không thể sao không ngỡ được

Dân gian lúc này theo kịp đoàn binh sĩ đã kéo vào đây cả vườn Ngự uyển. Hết thảy lại tung hô:

- Vạn tuế ? Đấng Tân Quân vạn tuế Đấng Tân Quân mẫu vạn tuế ? . . .

Bội Ngọc cảm động quá, gục vào lòng Công Uẩn, nước mắt chứa chan.

Chàng giơ tay ra hiệu. Mọi người đều im lặng.

Giọng nói sang sảng như tiếng chuông vàng, Công Uẩn bắt đầu hiệu dụ:

- Hỡi các hiền sĩ, đại phu, các văn thần, võ tướng cùng hết thảy trăm họ.

Ta nhờ các ngươi, và cũng là ý Trời mà ngày nay được bước lên Bảo tọa mưu hạnh phúc cho sinh linh, cầm vận mệnh của cả nước, lòng ta mừng rỡ ngàn nào thì lo ngại chừng ấy. Ta lo vì tự biết rằng sức một người khó lòng tròn vẹn được những việc trọng đại thiêng liêng mà, từ nay, ta phải đảm nhận. Ta cần có sự giúp đỡ của tất cả mọi người. Vậy các hiền sĩ đại phu các văn thần võ tướng, các anh tài trong thiên hạ, các người nên hết lòng phù tá Ngai vàng, mở ra cho nước Đại CỒ Việt ta một thời Đại thái bình thịnh trị.

Quân chúng đồng thanh:

- Thiên tử vạn tuế? Đảng Minh quân sống muôn tuổi để mưu phúc cho trăm họ , và để mưu sự hùng cường cho nước Đ ại CỒ Việt nghìn đời ? . . .

Octobre 1936 - Septembre 1937

Lan Khai

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: Doitynan.com

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003